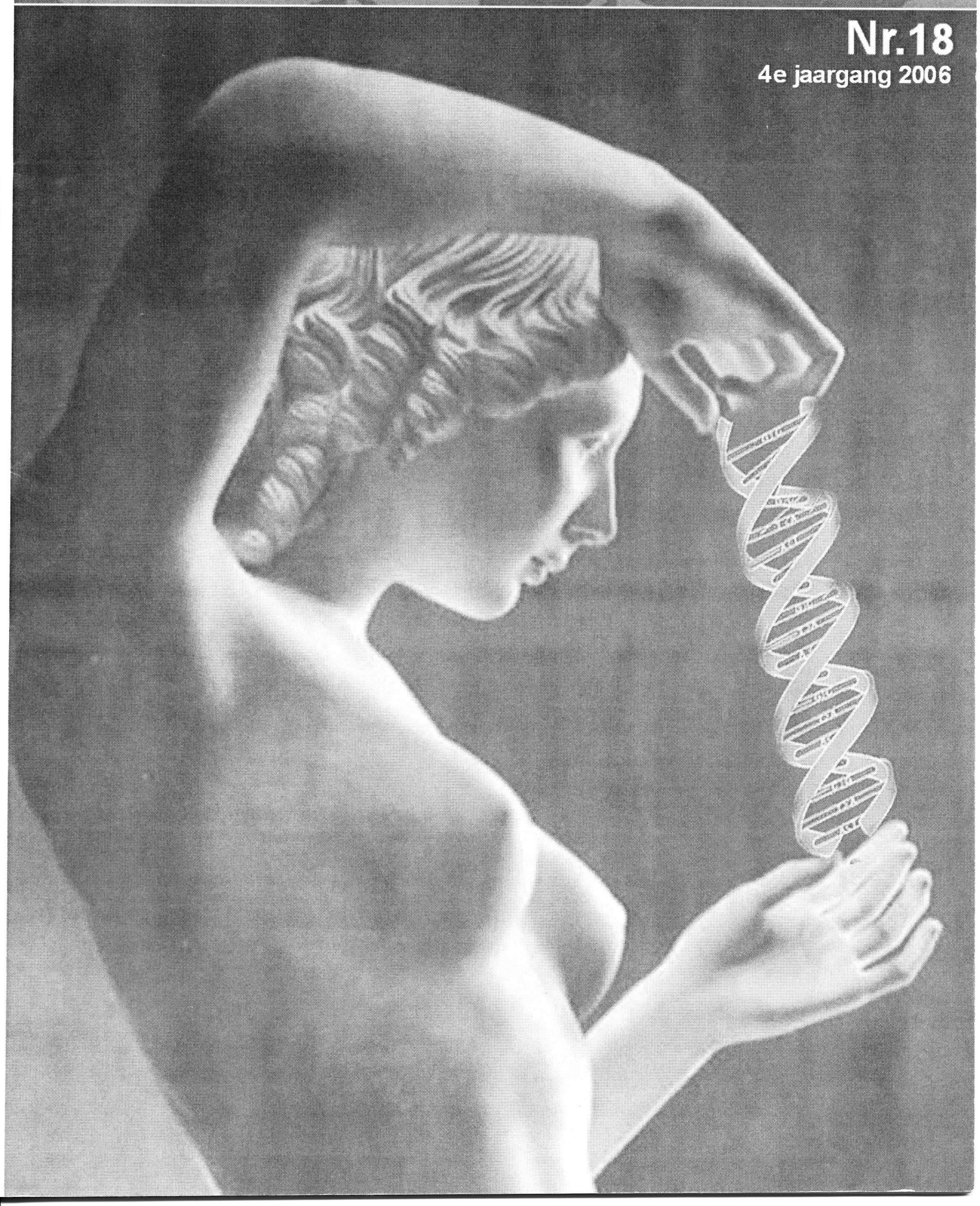
BBET

Nr.18
4e jaargang 2006

ABONNEMENTSVOORWAARDEN:

-BBET verschijnt 3-maandelijks.
-BBET tracht in de eerste plaats weerwoord te bieden aan de opdringerige multiculturele propagandamachines door vooral een politieke ideologie te promoten en een positief beeld van ons ras en verleden te schetsen.
-Een jaarabonnement kost: voor het binnenland: € 15 (goed voor 4 nummers en verzendingskosten)
voor het buitenland: € 20 (idem)

Abonnementsgelden, financiële steun, ideeën, kritiek, dreigbrieven,...sturen naar:

PB 182, 2000 Antwerpen 1

Let wel: zonder vermelding van BBET of dergelijke!!! Aangezien de PB niet verhuurd is onder de naam "BBET", zal uw post anders teruggestuurd worden.

Met vragen, suggesties, dreigbrieven,... kan U zich eveneens wenden tot:

bbet@freespeech4u.com

De gecultiveerde speerpunt tegen de Shylock!

BBET

Juridische Verantwoording

BBET is geen vast schrijverscollectief en verschijnt exclusief aan een gesloten lezersgemeenschap. Het neemt berichten en teksten op die de lezers kunnen interesseren.
De meningen in de artikels en de advertenties zijn niet noodzakelijk die van de uitgever. Iedere auteur draagt zelf de verantwoordelijkheid voor zijn bijdrage.

De prijs van de uitgave drukt juist de onkosten.

BBET beroept zich op het recht op vrije meningsuiting en informatievergaring zoals die in de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens opgenomen is onder artikel 19:
"Eenieder heeft het recht op vrijheid van mening en van uiting van zijn mening, wat het recht insluit niet verontrust te worden omwille van zijn meningen en het recht door om het even welk uitdrukkingsmiddel en zonder in achtneming van grenzen, inlichtingen en ideeën op te zoeken, te ontvangen en te verspreiden"

Goedkeuring en publicatie Belgisch Staatsblad 31 maart 1949

http://www.bbet.org

IN DEZE UITGAVE:

-Het etno-nationalisme wetenschappelijk gestaafd

-Ceaucescu's Gruwelsprookjes

-"Germanische Neue Medizin"

-Charles Darwin in Amerika

-Himmler vermoord? Interview met auteur J.Bellinger

-Szymon Wiesenthal is niet meer

-Pro Memorie: Heraclius

-Madison Grant en de racialistische beweging in de VS

-Over pinguïns &rassenverschillen

-Een pleidooi voor eugenetica

-GNM als folie à deux

-Zestien zonden van joodse perfiditeit

-Vlaanderen en de christelijke kerken in het Derde Rijk

-Nationalistische Film

-en nog veel meer...

EDITORIAAL

Een nieuw jaar, ontelbare goede voornemens en eens zoveel veranderingen op til.
Voor wie het nog niet gezien zou hebben, BBET is aan het eerste deel van haar facelift begonnen. Zowel een inhoudelijke als vormelijke verandering dus.

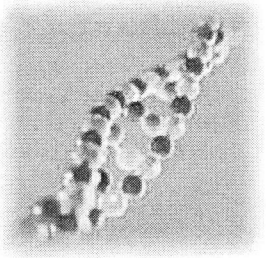
BBET is dan ook aan het vierde levensjaar begonnen en kende reeds op deze korte tijdspanne een aanzienlijke metamorfose. Het propagandeske van de eerste nummers is eraf gevijld en gestadig werd de hoogkaratige diamant van de ideologie en vorming geslepen.
Dankzij een uitgesproken competente en toegewijde redacteursgroep wist BBET de laatste jaren parels van publicistische kunde achter te laten in de nationalistische bibliotheken (al zeggen we het zelf). Sinds enkele maanden werd ook het Internet onder handen genomen.
In de eerste plaats toonde het onomwonden aan dat radicaliteit en marginaliteit geen uitstaans met elkaar hebben. BBET's boodschap is radicaal – zeer radicaal gezien het hegemoniale linkse opinieklimaat – maar vervalt nergens tot het schreeuwlelijke, sloganeske en diffamatorische niveau van de systeempers met al haar subsidariaten.
Het resultaat hebt u nu onder ogen.
We vragen andermaal om uw steun zonder dewelke dit unieke radicaal-nationalistische project geeuthanaseerd zou moeten worden. De noodzaak is te groot om dit te laten gebeuren.

BBET is vrijwel uniek in het Nederlands taalgebied met haar ongezouten voorkeur voor etnogenetisch gebonden solidariteit en haar afkeer voor zionisme, multiculturalisme en alle mogelijke geaffilieerde bedreigingen voor de geestelijke en fysieke volksgezondheid.

De tijd is andermaal gekomen om uw abonnement zonder dralen te vernieuwen indien dit nog niet gebeurd zou zijn en om in uw kennissenkring te werven voor BBET.
Gezien de vrijwel unieke boodschap van antizionistisch en Europees volksnationalisme, zullen zich ongetwijfeld velen kunnen vinden in onze bladspiegel.

Dit gezegd zijnde, wenst uw BBET-redactie u allen een strijdbaar 2006 en in de eerste plaats veel leesplezier de komende uren, dagen, weken, maanden...

Het etno-nationalisme wetenschappelijk gestaafd

Leraars, pedagogen en sociologen die nog dwepen met de these van de joods-Engelse marxist Eric Hobschawm als zou nationalisme – casu quo etnische solidariteit – een "sociale constructie" zijn, doen er goed aan even het hegemoniale mediacircuit te verlaten. In al hun progressieve diabolisering van het Europese nationalisme zijn ze wel eventjes ingehaald door wetenschappelijke bewijzen. Hoewel dat natuurlijk alles behalve de eerste keer is…

Mono-etnische huwelijken vaakst succes: In het oktober-nummer van *Nations and Nationalism*, een academisch blad van de *London School of Economics*, wordt er zo een onderzoek besproken over het belang van genetische verwantschap voor groepsloyaliteit en patriottisme. Het stuk, '*Ethnic nationalism, evolutionary psychology and genetic similarity theory*', toont dat genetische verwantschap de sociale cohesie vormt in groepen zelfs zo klein als een koppel, beste vrienden, net als in grotere groepen in nationaal verband.
Het bewijs komt uit studies van identieke en niet-identieke tweelingen, geadopteerde en niet-geadopteerde kinderen, bloedonderzoeken, sociale vergelijken, erfelijkheid, familie- en grootschalige genetica.
Een deel van de onderzoeken zijn uiteraard niets nieuws – ook Cyril Burt deed het hen al voor. Bijvoorbeeld: identieke tweelingen verlangen sterker naar hun eeneiige broer/zus, dan twee-eiige tweelingen dat onderling doen. Ook familieleden verlangen sterker naar de kinderen die hun kant van de familie het dichtst benaderen, dan die van hun partners kant. Maar markanter is dat de meest succesvolle en langstdurende huwelijken onder personen zijn met de grootste genetische verwantschap. In tijden waar de multiraciale propaganda zelfs van staatswege verordonneerd wordt, lijkt de wetenschap de extreemlinkse utopie van grootschalige rassenvermenging andermaal ingehaald te hebben. Tegengesteld aan de multiculturele wensdromen lijken de conflicten juist toe te nemen naarmate de etnische agenten gediversifieerd worden. Hoe groter de etnische tegenstellingen, hoe groter de conflicten. Nergens staat ras en etnie zo hoog op de agenda als in de multi-etnische samenlevingen. Wie een succesrijk huwelijk wenst, doet er goed aan alle raadgevingen van MTV achterwege te laten. Toegegeven: succesrijke huwelijken staan niet echt hoog aanschreven in linksextreme middens. Volgens de Frankfurter Schule-doctrine is het zelfs een "*fascistoïde*" verschijnsel.

Etnisch altruïsme en nepotisme: Ook de mythomanie van Lewontin wordt grondig onderuit gehaald. Zich baserend op het DNA blijken twee lukraak gekozen personen uit dezelfde etnische groep zo verwant tot elkaar te zijn als neef en nicht. Met dergelijke bevindingen kan de semantische woordenslag definitief afgerond worden: ras laat zich het beste omschrijven als een uitgebreide familiale groep. De auteur van het stuk, J.Philippe Rushton, professor aan de Canadese universiteit van Western Ontario, zei hierover: "*Dit verklaart waarom mensen het steeds hebben over 'bloedbanden' met leden van de eigen etnische groep, die ze als 'speciaal' en anders dan buitenstaanders ervaren. Het verklaart eveneens waarom etnische opmerkingen zo vaak negatief geconnoteerd staan.*"
Sociale voorkeuren onder mensen – w.o. partnerkeuze en etnisch nepotisme – zijn zo verankerd in de evolutionaire psychologie van altruïsme. Met een "genetisch oog" bekeken wordt zo het menselijk favoritisme voor verwanten verklaard om gedeelde genen verder te zetten.
Aangezien in multi-etnische samenlevingen mensen nog steeds meer genen delen met hun verwanten dan met de Ghanees of Nepalees van om de hoek, blijkt etnisch nepotisme gewoon een voortgezette te zijn van familiaal nepotisme.

Ook '*The Usual Suspects*' doen het ons voor: Maar Rushton wordt pas echt een bedreiging voor de hegemoniale politieke correctheid als hij het voorbeeld van de joden aanhaalt, in casu hun evolutionair gevormde groepsstrategie in Kevin MacDonaldiaanse zin des woords. Rushtons *paper* beschrijft de geschiedenis van het jodendom als het best gedocumenteerde voorbeeld van hoe genetische verwantschap interfereert met cultuur, geschiedenis en zelfs politiek. Joodse groepen zijn nauwer aan elkaar verwant, hoewel ze reeds twee millennia van elkaar gescheiden zijn. Joden uit Irak en Libië hebben een grotere genetische verwantschap tot joden uit Duitsland en Rusland dan tot hun respectieve gastheren waartussen ze die millennia geleefd hebben.
En ook de veelbesproken *Arische Invasietheorie* lijkt enigszins gestaafd te worden. Recente DNA-studies over het oude Hindoeïstische kastenstelsel bewijzen dat de hogere kastes een grotere verwantschap met de Europeanen hebben dan de lagere kastes die dan weer genetisch nauwer verwant zijn aan andere Zuid-Aziatische volkeren. Dergelijke opmerkingen werden reeds medio jaren '20 door niemand minder dan Winston Churchill gemaakt, die hier dan weer de ultieme noodzakelijkheid voor Britse koloniale heerschappij in zag. Hoewel het kastenstelsel in de jaren '60 verboden werd, blijft het tot de dag van vandaag aanwezig in de Indiase samenleving. Een treffend voorbeeld dus van een staatsbeleid dat voorbijgaat aan de etnische realiteit.

Al wat leeft is ras: Eveneens beschreven is de mate waarin de groepsidentificatieprocessen onderdeel zijn van de evolutionair gevormde menselijke geest. Zelfs de jongste kinderen maken in-groep en uit-groep distincties wat betreft ras en etniciteit in het sociaal leerproces. Andermaal blijkt dat zelfs embryo's al voor hun geboorte associaties en selecties kennen en dat ze daarvoor geen nood hebben aan het legertje sociologen, leraars, pedagogen, welzijnswerkers die op hen staan te wachten met de blijde boodschap.
Hoewel zelfs de meest egalitaire, multiculturele en multi-etnische opvoedingsvormen deze natuurlijke groepsidentificatie niet kan elimineren – behalve stalinistische repressie uiteraard – blijven spraakorganen van die egalitaire utopie behept van deze uiterst destructieve ideeën.
Wat professor Rushton in zijn laatste werk gebracht heeft is een uiterst waardevolle contributie aan het multiculturele debat, waar helaas te vaak indien niet altijd voorbij gegaan wordt aan de etno-genetische aspecten.

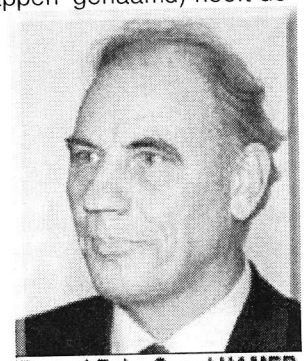
Als eerste stap naar beteugeling van de conflicten die eigen zijn aan de van staatswege opgelegde multiculturele samenleving, zou de antidiscriminatie-wetgeving afgeschaft moeten worden. Wat inquisitoriale kantoren als Jozef De Witte's CGKR niet kunnen verhelpen middels boeten en gevangenisstraffen zal zich onderhuids vertolken. Indien dat deel van de linkse Westerse intelligentsia daadwerkelijk de vaak dodelijke conflicten wil beëindigen, doet ze er wel aan de natuurlijke ingebakken menselijke selectieprocessen ongemoeid te laten. Het bloed kruipt toch waar het niet gaan kan. Ongeacht hoeveel draconische ministers van diversiteit onze verworven burgerrechten verder inpikken, zal de stem van het bloed, van de etnie, zich steeds blijven vertalen. Ideologieën, profeten en structuren komen en gaan, maar ras blijft eeuwig bestaan.

Wouter De Rathgeer.

+=+=+=

"Germaanse Nieuwe Geneeskunde":
vooruitgang of charlatanerie in een nieuw jasje?

Het is steeds goed de sceptische, rationalistische doorkijk toe te passen op maatschappelijke fenomenen. En zoals Alice Nahon al dichtte: "*Het is goed in het eigen hart te kijken alvorens men slapen gaat*", vullen we daar graag bij aan dat het nóg beter is fenomenen uit de eigen nationalistische "beweging" onder de loep te nemen.
Sinds enige tijd is er her en der sprake van de "Germaanse Nieuwe Geneeskunde". In de veeleer Duitse magazines met een aparte hoek voor de randwetenschappen (door sceptici 'pseudo-wetenschappen' genaamd) heeft deze GNG zich finaal kunnen vestigen.

Dr.med.Ryke Geerd HAMER

De **Germanische Neue Medizin®** (afgekort: GNM, drie letters met als laatste ®-teken, het meestzeggende) is zo een omstreden medicinale leer van de voormalige arts dr. med. Ryke Geerd Hamer. Haar stichter beweert dat zijn ontdekking, de "*Neue Medizin*", de oorzaken zou kennen van alle "*zogezegde ziektes*". Ze baseert zich op vijf (zelfverklaarde) – even gratuite als empirisch ongestaafde – "*biologische natuurwetten*". De oorzaak van wat Hamer "*een zogenaamde ziekte*" noemt, is steeds een "*biologisch conflict*", een "*hoogdramatische schokervaring*", die Hamer onbescheiden als DHS typeert (het "Dirk-Hamer-Syndroom").
In de behandeling zou het allemaal op het gezonde mensenverstand aankomen. Vandaar dat de GNM-propagandisten hun product aanprijzen met het predikaat: "*Voor de intelligente mensen*". Laat de middelmatigen denken deel uit te maken van een elite en het geld rolt vanzelf binnen. Hamer lijkt in de eerste plaats een achterhoedegevecht met de reguliere geneeskunde te willen uitvechten. Zogezegd allemaal geldzuigers in de handen van de kapitalistische farma-industrie. Hij laat zijn patiënten zelf naar de oorzaken zoeken en leert hen de "*ongegronde angst*" (sic) voor de symptomen af. Onder de noemer "*Auflösung des Konflikt-Erlebnisses*" zouden 95 tot 98% van de gekende pathologieën bestreden en vermeden kunnen worden. Hamer gaat hier zeer ver in. Gevaarlijk ver zelfs. Als iemand koorts produceert, heeft dat een reden. De Westerse geneeskunde zou enkel aan symptoombestrijding doen. In alle *sérieux* durft Hamer zelfs beweren kanker bestreden kan worden zonder chemotherapie noch chirurgische ingreep. Ook tbc-bestrijding zonder penicilline? Met zijn eigentijdse interpretatie van de Indiaase Ayurvedische leer, stierven helaas zijn patiënten bij bosjes. De overlevenden zijn dan de meest fanatieke sekteleden die voor hun goeroe op straat komen, geld inzamelen (uiteraard) en het komende rijk van de GNM® mee willen vestigen op aarde.
Uw dienaar schrijft dit epistel ten persoonlijke titel vanwege een grote interesse in de randwetenschappen en de sceptische ontmaskering van deze en gene charlatan. Ware het niet dat de arrogante Etienne Vermeersch ondervoorzitter van Skepp was, zou ik zelfs steunend lid worden. We nemen de kritische lezer graag mee op een onderzoek naar Hamer's even gevaarlijke als lucratieve *business*.

Wie zelfs maar een pamfletje van hen gelezen heeft, kent de patronen, pseudo-argumenten en retorische trucs waarin para's en pseudo's graag grossieren.
-<u>Puur natuur, natuurlijke drogredeneringen:</u> Symptomatisch (jawel) voor het alternatieve denken is de afkeer van de geëvolueerde maatschappij. In een soort van apocalyptische vrees dienen wij, zondaars boven alles, snel terug te grijpen naar eerdere tijden van vóór de zondeval. In Hamer's geval is dat de Germaanse wereld. Nog steeds volgens Hamer waren de geneesheren zo'n 2000 jaren geleden in de eerste plaats gelovigen en sjamanen. In hoeverre dit positief is, weten we helaas niet. De farma-industrie is dan kop van Jut die deze glorieuze wereld verziekt heeft. En dan hebben we ineens punt twee.
-<u>Complottheorieën:</u> Para's en pseudo's zoeken dan één grote boosdoener uit, liefst een abstract vijandsbeeld waarmee vrijwel niemand zich associeert. De conventionele geneeskunde, de universitaire onderzoekscentra, de artsenorganisaties,... zijn dan allemaal met vlees en bloed verbonden aan de ongenadige farma-Moloch. De contemporaine Westerse geneeskunde zou "verjoodst" zijn. Waarom en hoe wordt helaas verzwegen. Het tegendeel lijkt ons waar. Hamer's heilsleer is adept van de premoderne sjamanistische traditie zoals die ook in Kanaän en Judah bedreven werd door farizeeërs als hem, terwijl de conventionele Westerse geneeskunde voortspruit uit de universitair-academische tradities van onderzoek, staalname, inductie en deductie.
-<u>Kleren van de keizer-effect:</u> Feiten, argumenten en ander bewijsmateriaal voor deze complotten en samenzweringen allerhande wordt hier niet voor geleverd. Dat is toch "*vanzelfsprekend*"... Iemand die Hamer sceptisch benadert, moet dan wel een farma-agent zijn. Met een show van verongelijktheid wordt de eerste kritische vraag van de hand gewezen.
-<u>Het Galilei-effect:</u> Tegen zoveel tirannie en boosheid staat er gelukkig een Messias op. Ondanks Hamer's heidense *Schwärmerei* zit zijn eschatologisch schema helemaal gevangen in een judeo-christelijke dialectiek. Wie droomt er nu niet van om de moderne Galilei te worden? Hamer cultiveert bewust zijn martelaarschap. In Duitsland, Oostenrijk, Zwitserland, Frankrijk,... liepen en lopen er processen tegen hem. "*De waarheid kan het licht niet verdragen*", stelt de sekte. Dat deze processen eerst geïnitieerd werden na talrijke sterfgevallen van patiënten wordt wijselijk verzwegen.
-<u>Het-één-zwaluw-maakt-de-lente-effect:</u> In de GNM-schriften en hagiografieën wordt er uitgebreid ingegaan op de enkele gevallen van genezing, maar wordt het gros van de faliekant afgelopen experimenten handig verzwegen. Zo zien we duizenden referenties naar Hamer's zoon, Dirk, die stierf in een Spaans vakantieoord en vaderlief die plots genas van zijn kanker. Dat is dus de "*hoogdramatische schokervaring*" weet u wel... Helaas voor de sceptische lezer weeral een niet te verifiëren verhaal dat iedereen kan debiteren.

-Narcisme: Het is duidelijk dat enkel ingewijden zulke verheven constructies kunnen vatten. Kernbegrippen uit de nieuwe heilsleer worden ongegeneerd naar hem en zijn zoon genoemd. Voorts bestaat er een apocalyptische wanverhouding tussen de eigen bijdrage die vanuit het niets de volledige waarheid onthult en de in één beweging terzijde geschoven "vijfduizend" principes van de conventionele geneeskunde. Wie doet het hem na?
-Malafide referenties: Hoewel andere sekteleden hun goeroe graag bijtreden, blijft de figuur van Hamer liefst buiten beschouwing. En met reden! (Zie verder).
-Valse en niet-verifieerbare gezagsargumenten: Zo wordt er op de GNM-webstek®©™ gerefereerd naar een zekere "Slowaakse universiteit" die Hamer's leer getoetst en bevestigd zou hebben. De naam daarvan wordt ons mysterieus genoeg onthouden. Ook de veelgeprezen "Slowaakse publicaties" blijven anoniem. In een andere (Duitse) GNM-publicatie werd er zelfs beweerd dat sinds kort ook Belgische universiteiten de GNM ondersteunden. We hebben het gissen naar de namen.

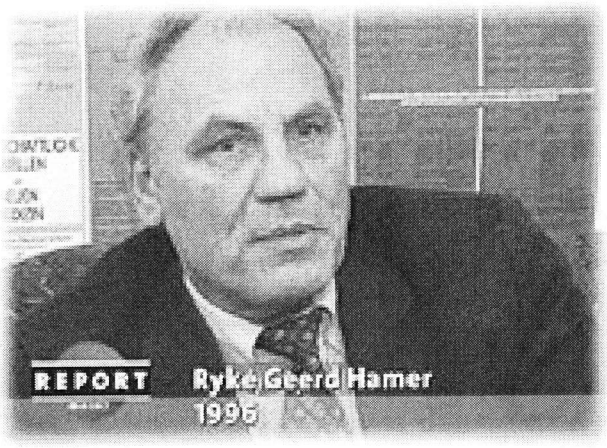
Met weemoed denkt uw dienaar dan aan die andere grote Germaan, Thorbecke, wiens wet de volksgezondheid behoedde voor dergelijke charlatans. De uitoefening van de geneeskunde blijft dus beperkt tot de wetenschappelijk-universitair onderwezen methoden. Slechts met de rigide handhaving van voornoemde wet kan het volk bespaard blijven van dozijnen Jomanda's en Tineke de Nooij's.
Waarom uw dienaar zich dan druk maakt op die marginale zonderling? Marginaal, zeker. Maar in de eerste plaats gevaarlijk! In 1995 kreeg de zesjarige Olivia kanker. Haar ouders waren wantrouwig tegenover de Westerse geneeskunde en appelleerden liever aan kwakzalvers als Hamer. Pas na een Europees aanhoudingsbevel en een verplichte chirurgische ingreep, kon het meisje het overleven. Vanuit zijn exil in Spanje bleef Hamer maar beweren dat kanker niet bestreden kan worden, tenzij geestelijk. Het zou allemaal tussen de oren zitten. Een ander kenmerk voor para's en pseudo's is het herdefiniëren van bestaande begrippen. "Ziekte" en "gezondheid" worden arbitrair ingevuld door Hamer en zijn acolieten. Ook in het veld rondom de Scientology hanteert men gretig de semantische verwarring om het pleidooi te zinnen. Zo zei de gepensioneerde Amerikaanse professor en sekteleider Thomas Szasz: "*Geestesziekten bestaan niet. Ze kunnen niet bestaan. De geest is geen deel van het lichaam noch een orgaan.*" Dat was dan onderdeel van de Scientology-campagne tegen de psychiatrie.
Anderen kenden helaas niet zoveel geluk als Olivia. Sinds jaren weten propagandisten van GNM afgezwakte kankerpatiënten voor zich te winnen. De uitputting nabij door een intensieve chemokuur worden enkelingen helaas gestrikt in het net der charlatans. Zo ook de 47-jarige Karin Roth uit Zwitserland. Volharding in de ignorante leer bracht haar tot de dood.
In de West-Europese landen bestaat er nog steeds de therapievrijheid, althans voor meerderjarigen. Dat is de reden waarom de 7-jarige Olivia wel gered kon worden en de 47-jarige Karin niet. Voor artsen geldt de eed van Hippocrates, dat is de plicht tot adequate zorgverstrekking aan de patiënt. Nadat ettelijke patiënten van Hamer veel te vroeg het tijdelijke met het eeuwige verwisselden, moest de Duitse orde der geneesheren wel ingrijpen. Hamer werd ontzet uit zijn functie van arts. Vanuit zijn Spaans exil wist hij evenwel de apostelen te bereiken en kon het anti-wetenschappelijke gif zich verder verspreiden.
Laatste noot in het verhaal van de Shylock die pretendeert Galilei te zijn, is zijn uitlevering van Spanje aan Frankrijk. Weeral die dictatoriale artsenorde die andersdenkenden op de brandstapels sleurt? De trom van de Inquisitie die opnieuw luidt? Of de almachtige farma-industrie met haar internationale handlangers binnen politie en justitie? Niets van dit alles. De zelfverklaarde "wonderdokter" zal de komende drie jaren in de Zuid-Franse gevangenis moeten doorbrengen wegens mismeesteren met dodelijke afloop. Een direct voortvloeisel van zijn therapie.
In de tussentijd kabbelt het verhaaltje verder en kan deze charlatan met zijn dwaalleer de fysieke en geestelijke volksgezondheid verder intoxiceren.

Wat is er dan zo "Germaans" aan Hamer's leer? Als Duitser van de 21e eeuw zou hij toch voldoende bekend moeten zijn met de heersende identitaire en nationale stigma's. Met het predikaat "Germaans" marginaliseert hij zichzelf en zijn leer automatisch. Erger nog: het weerspreekt zijn intenties om "*de mensheid vooruit te helpen*". Hamer zocht en vond een financiële niche om op te vegeteren. Volgens Hamer's pr-man heeft dit allemaal een reden. Zo zou Israël het enige land zijn dat de waarde van GNM zou erkennen, maar het niet wenst te delen met de gojim. Ook hier wordt er wel zeer karig, zeg maar gierig, omgegaan met bewijsmateriaal om een dergelijk potsierlijke aantijging te staven. Kortom: het is anti-joods op z'n smalst. Een andere reden waarom de nationalist van 2006 zich maar best distantieert van kwakzalvers als Hamer. Aanvaarding van de pseudo- en parawetenschappen binnen nationalistische middens is immers een hellend vlak. Vandaag een advertentie voor Hamer's boek, morgen een aankondiging voor een UFO-bezichtiging en overmorgen een uitstapje naar de Holle Aarde. Letterlijk en figuurlijk de afgrond in dus.
Onbewust doet me Hamer's product denken aan een ander bedrog binnen de rechts-identitaire beweging. Enkele jaren geleden kreeg uw dienaar en met hem een rist andere nationalisten via e-mail een oproep van een malafide Duits-Amerikaan. Deze had zo eventjes dé oplossing voor de machteloosheid en devolutie van het blanke ras gevonden. Middels een minieme notie van internationaal recht wist hij te vertellen dat het *Deutsche Reich* nog steeds bestond, maar helaas "*handlungsunfähig*" is (tot zover alles grondwettelijk correct). De oplossing bestond erin de erfenis van het Duitse Rijk voort te zetten in een autonome zone van de VS. Daar zou de eigen valuta, de *Reichsmark* welteverstaan, opnieuw gedrukt worden. Eerst moesten alle nationalisten van formaat hun spaarcenten naar hem sturen. Hij zou ze dan converteren naar die nieuwe valuta. Was de man dom of malafide? Het is immers verboden in de VS een andere geldeenheid dan de dollar te drukken en te gebruiken. Ook de Montana Militia werd hiervoor veroordeeld. We kunnen alleen maar hopen dat niemand in deze open val gelopen is, net zoals we hopen dat zieke nationalisten hun vertrouwen schenken aan de zonen en dochters van de rede en zich ver weg houden van exorcisten, wonderdokters en andere heilsverkondigers.

Paul Kruger.

RYKE GEERD HAMER: Een gevaarlijker gek en objectieve jodenknecht

De geschorste Duitse arts Ryke Geerd Hamer (geboren 1935) komt dezer dagen (2005) steeds meer in het nieuws van zowel het "fascistische" als antifascistische milieu. Sinds enige decennia verkondigt Hamer dat de gewone reguliere medische wetenschap allemaal flauwekul is, sinds medio 2003 combineert hij deze stelling met een eigen soort virulent "antisemitisme". Hamer heeft een eigen pseudo-medische leer ontwikkelt waarin hij stelt dat alle ziekten, maar in het bijzonder kanker, voortkomen uit psychische problemen. Derhalve wijst hij de zogenaamde *Schulmedizin* der universiteiten af, en in het bijzonder de geijkte methoden, zoals chemotherapie, in de bestrijding van kanker. Het is niet verbazingwekkend dat Hamer uit de medische stand is gezet en ettelijke veroordelingen op heeft gelopen vanwege patiënten die onder zijn invloed zijn overleden. Hamer is geen gewone crimineel, maar een waanzinnige die zijn eigen opvattingen serieus neemt.

Nu is Hamer al sinds 1981 met zijn gedoe bezig en is sindsdien uiteraard op hoongelach en vijandigheid onthaald. Aangezien Hamer zelf heilig gelooft in zijn waanzin moest hij als een echte psychopaat komen met een "verklaring" voor het feit dat hij niet de Nobelprijs voor de Geneeskunde en Fysiologie heeft gekregen, doch integendeel in het krankzinnigengesticht werd gesloten. Ziedaar de connectie met extreemrechts en het antisemitisme. Als verklaring voor het feit dat de officiële academische wereld hem als waanzinnige kwakzalver kwalificeert heeft Hamer bedacht dat het Jodendom tegen hem samenzweert, en met onder bevel van de Joden onder andere ook de farmaceutische industrie, die volgens Hamer en zijn apologeten zeer boosaardig de wereldbevolking de verlossende leer van *Verlosser* Ryke Geerd Hamer onthouden. Vandaar dat Hamer sinds medio 2003 zijn zogenaamde *Neue Medizin* heeft omgedoopt in *Germanische Neue Medizin*. Deze naamskeuze met duidelijk Völkische en Nationaalsocialistische connotatie heeft Hamer een extra publiek bezorgt in het wereldwijde extreemrechtse milieu. De ingesloten psychopathische kwakzalver Hamer wordt nu regelmatig genoemd in gewone, normaal niet specifiek medisch geinteresseerde publicaties, als slachtoffer van de Joden, en als vermeldenswaardig naast ingesloten authentieke Racialisten, Nationaalsocialisten en Revisionisten.

De gestoorde ex-arts is daarmee getransformeerd tot objectieve jodenknecht die de normale kritiek op het Jodendom belachelijk maakt. Joden en Jodendom bestaan en zij oefenen een zekere negatieve invloed uit op de mensheid. Het Jodendom is een volksgemeenschap waarin zulke zaken als ras/genetica, economie/klasse en psychologie c.q. psychopathologie op elkaar inwerken en de Joodse gemeenschap definiëren. Het is echter zeker niet zo dat het hier gaat om een bewust complot (zoals gesuggereerd in de literaire fantasie *De Protocollen van de Wijzen van Zion*), en het is ook zeker niet zo dat de moderne exacte wetenschappen, de medische wetenschappen en de farmaceutische industrie een instrument zijn van het Jodendom om de niet-Joden dwars te zitten. Wel integendeel, de wetenschap en de gigantische vooruitgang in menselijke gezondheid en menselijke levensverwachting zijn het product van de bij uitstek niet-joodse moderne beschaving en vooruitgang, waarmee de mens zich bevrijdt van het irrationele Jodendom en zijn mutaties. Hamer en de Hamerbeweging associëren evenwel bij uitstek een irrationele en achterlijke wereldbeschouwing aan de zaak van het antisemitisme, *Völkisches Denken* en Nationaalsocialisme. Een land als Duitsland moet trots zijn op zijn bijdrage aan de vooruitgang in de medische wetenschappen, in bijzonder de farmacie. Hamer maakt van bij uitstek Westerse c.q. Arische verworvenheden een joods complot, en maakt van irrationeel denken een Westers c.q. Arisch fenomeen.

De luchtbel van de volkomen gestoorde idioot Ryke Geerd Hamer gaat hoe dan ook barsten. De patiënten blijven sterven en daarom moet de staat optreden tegen psychopaten zoals Hamer die een gevaar zijn voor zichzelf, hun geflipte volgelingen en de minderjarigen die onder hun beheer staan. De overheid, in Spanje, Frankrijk, Duitsland, Amerika en overal elders, doet zeer goede dingen, als het ware voor 99,99 % ten voordele van iedereen, zoals het regelen van het verkeer, het geven van een raamwerk voor handel en nijverheid, en het bestrijden van criminaliteit van gemeen recht. Zelfs indien de staat c.q. de overheid ook zijn fouten heeft moeten wij niet iedere halve zool die een conflict heeft met de overheid als bondgenoot of als slachtoffer beschouwen. Kloothommels als Ryke Geerd Hamer, Charles Manson, Ted Kaczinsky, David Koresh en L. Ron Hubbard moeten met alle middelen worden bestreden. Indien wij kritiek hebben op de aanpak van de overheid van Hamer en de genoemde rest, dan is dat alleen dat de staat veel te zwak is geweest in zijn optreden. Het zou beter zijn als Ryke Geerd Hamer tot en met L. Ron Hubbard onverwijld met een spuitje van de dierenarts de genadedood kregen toegewezen, en hun imperium van list en (zelf)bedrog met alle middelen van de kaart werd geveegd.

Ryke Geerd Hamer is ongetwijfeld geheel zelfstandig tot de opvatting gekomen dat het feit dat zijn lariekoek & apekool niet populair is, en zelfs wettelijk wordt bestreden, een gevolg is van een complot van de Joden. Hij beweert zelfs dat de Joden voor zichzelf zijn methoden toepassen maar deze aan de niet-Joden onthouden, of althans dat in de Zionistische Entiteit gelijkaardige waanzin ten aanzien van medische vraagstukken een officiële status heeft gekregen. Dat is wel een heel onwaarschijnlijke voorstelling van zaken, in de "Staat" Pisrael is de reguliere geneeskunde net zo populair als

elders in de ontwikkelde wereld. Maar wie weet, met de macht en invloed van de religieuze partijen, is er daar, net zoals helaas bij ons, sinds de laatste jaren meer ruimte voor "alternatieve geneeswijzen". Het Jodendom en de Joodse Staat hebben immers een sterke theocratische component, en het premoderne mystieke wereldbeeld is essentieel onderdeel van het Joodse wezen.

Net zoals zijn collega Jomanda heeft Hamer eerst een niche gezocht. Daarvoor dient het predicaat "Germanisch".

Evenwel, de situatie heeft zich nu zo ontwikkeld dat het zeer aantrekkelijk is voor de vijanden van Raciaal Nationalisme en Nationaalsocialisme om de sekte van Hamer zo veel als mogelijk te propageren en publiciteit te geven, zodat bij het onvermijdelijke barsten van de zeepbel van de Hamer-waanzin zoveel mogelijk extreemrechtsen voor gek staan. Het is dan ook waarschijnlijk van *V-Männer* in de diverse extreemrechtse bewegingen het vuurtje ten bate van Hamer's massabedrog nog een beetje opstoken. Als (Raciaal) Nationalisme immers ook geassocieerd kan worden met de tragische dood van de nodige kankerpatiëntjes dan heeft de antifa weer een mooie klus geklaard. Ryke Geerd Hamer is daarmee een objectieve jodenknecht geworden, een *Golem* van het Internationale Jodendom.

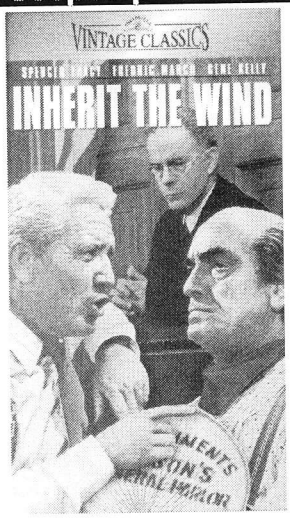
Er is een grote zoon van het Germaanse Ras, een Dietser, eertijds hoogleraar aan de Universiteit van Gent, genaamd Jan Rudolf Thorbecke (1798-1872), die met zijn *Wet inzake de Uitoefening der Geneeskunst* van 1865 in de noordelijke Nederlanden de kwakzalverij heeft aangepakt. Helaas is deze wet in 1997 ingetrokken waardoor heksen zoals Jomanda c.s. zelfs meer vrij spel hebben dan vroeger, toen justitie toch al laks was, en de nodige slachtoffers kunnen maken met verkoop van bestraald water en magnetische hangers. De sekteleiders kunnen hun volgelingen oproepen de reguliere geneeskunde te mijden en zo vermoorden zij de nodige zielige mensjes die op zoek zijn naar een vader- of moederfiguur. De juiste plaats voor sektarische malloten en verkopers van wonderolie zoals Hamer is in het concentratiekamp achter prikkeldraad, waar ze best een roze pentagram opgeplakt kunnen krijgen. Een psychopathisch monster zoals Ryke Geerd Hamer is zelfs nog erger dan de gewone pedofiel, die normaliter zijn slachtoffertjes niet vermoord doch slechts opzadelt met een vreselijke trauma. Wij wensen de lieve lezers met een warm *Heil Hitler* de wijsheid toe dat zij zich zullen houden aan de reguliere geneeskunde.

Theodorik Rodenbach.

+=+=+=

CHARLES DARWIN IN AMERIKA

Een verfilming van het Scopes-proces in Dayton, Tennesse, 1925

Een bijzonder belangrijke film voor de wetenschappelijke Racialist & Nationaal-Socialist is "*Inherit the Wind*" (Stanley Kramer, 1960) over het beroemde Scopes-proces in Dayton, Tennessee in 1925 waarbij een lokale leraar werd aangeklaagd omdat hij de evolutietheorie van Charles Robert Darwin onderwees aan de scholieren ondanks het feit dat dit bij wet was verboden in de Staat Tennessee. Deze klassieker met in de hoofdrollen Spencer Tracy (Clarence Darrow/Henry Drummond) en Frederick March (William Jennings Bryan/Matthew Harroson Brady), gebaseerd op een zeer succesvol toneelstuk, is daarna nog tweemaal verfilmd.

De handeling draait om de strijd in de rechtszaal tussen de aanklager (William Jennings Bryan) en de verdediging (Clarence Darrow) van de verdachte (John Scopes/Bertram T. Cates), met als belangrijke bijrol de beroemde journalist H.L.Mencken (E.K. Hornbeck, gespeeld door Gene Kelly) die het proces verslaat. In het toneelstuk en de film zijn deze namen veranderd, maar het geheel is een getrouwe weergave van de confrontatie tussen de christelijke fundamentalisten die de evolutietheorie in de scholen willen verbieden en de Darwinisten die juist het onderwijs ervan noodzakelijk achten.

Er zitten vele interessante aspecten aan de film. De naam van de stad is veranderd van Dayton in Hillsboro wat herinnert aan de Scottsburo-zaak, een geval van gang-rape door negers in 1931 waarin Clarence Darrow ook optrad als advocaat. Dit maakt dat heel de strijd wordt voorgesteld als een tegenstelling tussen algemeen linkse/progressieve/atheïstische idealen en de rechtse/conservatieve/christelijke reactie. Dat Gene Kelly optreedt als H.L. Mencken toont dit eveneens aan, aangezien Gene Kelly (bekende musicalster) in 1952 optrad als anti-Nazi in de film "*The Devil Makes Three*" (Andrew Marton, 1952) waarin een versie van de *Deutsche Reichspartei* van Otto Ernst Remer de nieuwe judeo-plutocratie van West-Duitsland aan het bedreigen is. Spencer Tracy zal zich natuurlijk ontwikkelen tot de anti-racistische vader in "*Guess Who's Coming To Diner*" (Stanley Kramer 1967).

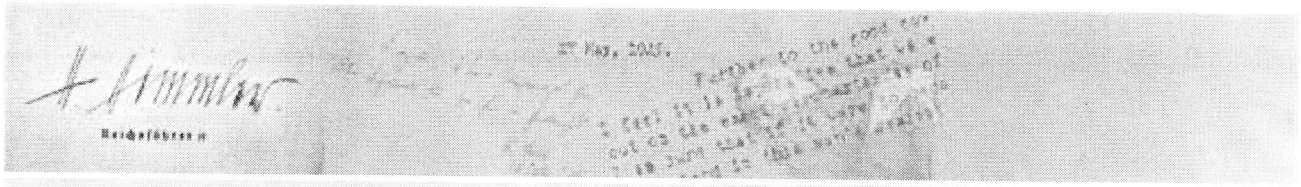
Hoe dan ook, de film uit 1960 geeft zeer vele aspecten van het Scopes-proces getrouw weer. Frederick March liet zich schminken helemaal zoals William Jennings Bryan er in werkelijkheid uitzag. Het feit dat Bryan een culinaire lekkerbek was, wordt ook realistisch weergegeven. Dayton werd tijdens het proces een kermis met tentoongestelde echte apen en schreeuwende godsdienstfanatici. Vooral de fundamentalistische dominee gespeeld door Claude Atkins is een erg vermakelijke weergave van dit aspect van het Scopes-proces.

Voor de wetenschappelijk denkende racialisten is van belang dat de dichotomie in de Amerikaanse samenleving, zoals weergeven in het wereldbeeld van Stanley Kramer, in de tijd van dit Scopes-proces, of zelfs enige tijd erna, ontstaan. Aan het einde van de 20e eeuw, en zeg maar sinds 1933-1945, zijn Racialisten en Nationaal-Socialisten in de VSA en hun invloedsgebied, deel van een brede coalitie met plutocraten en christelijke fundamentalisten, de grote coalitie tegen Franklin Delano Roosevelt. Voor 1933 was dat helemaal niet zo. Racisme en antisemitisme, atheïsme/agnosticisme/deïsme en socialisme waren geenszins gebonden aan een bepaalde partij of politieke zuil en hadden in de brede samenleving een algemene verspreiding. Zo was de in "*Inherit the Wind*" opgevoerde pro-Darwinist H.L. Mencken een uitgesproken atheïstische antisemitische racist, en stond de rassenscheiding zeker in vraag bij de Amerikaanse socialisten zoals Jack London. William Jennings Bryan was een christelijke fundamentalist en als drievoudig officieel Democratisch presidentskandidaat (1996, 1900, 1908) tevens een sociale populist met eerder sociaal-democratische opvattingen. Antisemitisme en racialisme waren eerder regel dan uitzondering onder alle politieke en religieuze gezindten en de blanke arbeiders en boeren waren vrijwel allemaal racisten.

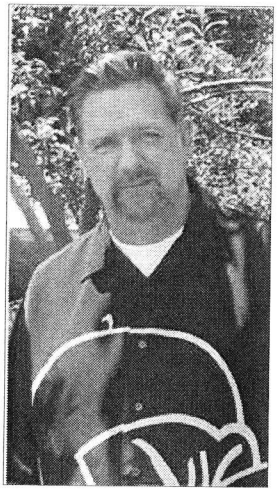
Voor Stanley Kramer en Amerikaan links is "*Inherit the Wind*" een film over een aspect van de linkse agenda, maar wij willen er op wijzen dat zowel de linkse als de rechtse agenda, zoals vastgesteld in de Anglo-Amerikaanse en Franse cultuur, geheel los staat van het biologische racisme en het völkische nationalisme. Met andere woorden, voor de biologische wetenschappelijke denker is de conclusie uit het door Clarence Darrow verdedigde Darwinisme de realiteit van het Hitleriaanse Nationaal-Socialisme. In deze wijzen wij op de wijze woorden van de Amerikaanse racialistische wetenschapper Revilo P. Oliver die na een leven van coalitievorming met christelijke fundamentalisten tot de conclusie kwam dat dit volkomen tijdverspilling was geweest. Ben Klassen heeft verder ook een interessante atheïstische en biologisch racialistische leer ontwikkeld, tegen het judeo-christelijke "erfgoed" in de VSA en de Westerse beschaving. "*Inherit the Wind*" kan dan ook opgenomen worden in de lijst positieve racialistische films, uitstekend geschikt voor de ideologische vorming van de moderne Nationaal-Socialist.

Al met al betekent de Raciale Nationaal-Socialistische politieke positie dan ook een neutrale houding ten opzichte van de strijd tussen "rechts" en "links", waarbij soms de één, dan weer de ander een raakvlak heeft met de biologisch racistische positie. In het geval van het Scopes-proces was de ultra-linkse advocaat Clarence Darrow "nen goeie", waarbij overigens de link met onze tijd (anno 2005) kan worden gelegd, waarin de christelijke Bijbel-fundamentalisten in grote getale tot vereerders zijn geworden van Pisrael en het zionistische project, en deze Bijbelfanaten al sinds jaar en dag de voortrekkers zijn van de raciale integratie en het multiracialisme. Al met al moet de gezonde Wetenschappelijke Raciale Nationaal-Socialist dan ook IN DIT SPECIFIEKE GEVAL de kant kiezen van Clarence Darrow en Stanley Kramer, tegen de Amerikaanse Bijbel-cultuur. Heil Charles Robert Darwin!

Jan-Frans Dosfel.

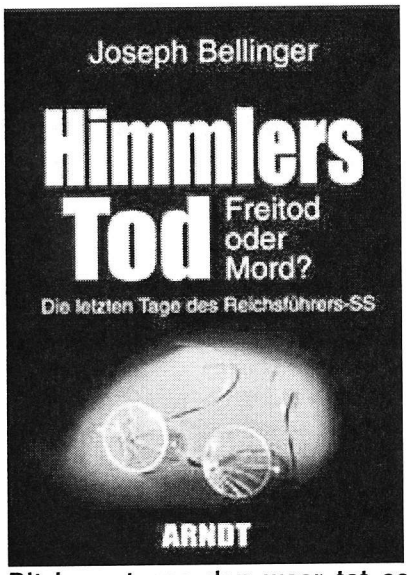
HIMMLER VERMOORD? Interview met auteur Joseph BELLINGER

Hallo, mr. Bellinger, mogen we starten met de meest typische vraag mogelijk: kan u zich voorstellen voor de BBET-lezers?
Tuurlijk. Ik ben een Amerikaanse freelance auteur, onderzoeksjournalist en onafhankelijk vorser, een relatieve nieuwkomer in het historische revisionisme. Ik heb als freelance journalist voor verscheidene onafhankelijke nieuwsbladen geschreven, zij het onder pseudoniemen. Ik heb nog wel een onafgewerkt manuscript over theologie en een ander over Nürnberg.

U hebt recent het boek '*Himmlers Tod: Freitod oder Mord?*' bij Arndt Publishing laten publiceren, wat direct controversieel werd. Hoe kwam u tot uitgerekend dit onderwerp? Zal het boek überhaupt legaal blijven in de BRD?
Eigenlijk is het Himmler-boek quasi volledig gebaseerd op een reeks toevalligheden toen ik een goede 10 jaren geleden naar foto's van het lijk van de Reichsführer aan het kijken was. Ik zag zo contradicties in de gepubliceerde verslagen van zijn sterven, tegenstrijdigheden in de officiële berichtgeving. Daarna vergeleek ik deze foto's met die van Hermann Goering en met andere slachtoffers van cyanidevergiftiging die ik uit verscheidene forensische studieboeken wist te halen. De verschillen waren zeer duidelijk. Op dat moment beschouwde ik die initiële conclusie geenszins als ultimatief en vermoedde ik een bron aangeboord te hebben en daarom besloot ik het onderzoek voort te zetten. Op dat moment had ik uiteraard nog geen definitieve plannen om er een boek over te wijden, maar besloot ik wat te gaan 'vissen' en te zien wat er van komt. Het onderzoek bevond zich nog maar in de meest embryonale stage, maar de bewijsstukken rolden binnen en uiteindelijk wist ik mijn thesis te staven dat Himmlers dood, analoog aan die van zoveel andere hoge gezagsdragers van het Derde Rijk, het gevolg was van een bewuste poging hem te vermoorden binnen enkele uren van gevangenname en ondervraging. Het spoor bewijzen leidde direct naar de SOE [*Special Operations Executive*], het PWE [*Political Warfare Executive*] en 10, Downing Street.
Tegen 1996 had ik een volledig dossier verzameld over Himmlers vermeende zelfmoord en had ik contacten opgesteld met Duitsland en Engeland om verdere informatie te bekomen. Rond diezelfde periode schreef ik David Irving aan en legde hem mijn thesis voor. Hij antwoordde positief en zo bleef de zaak rusten tot ik op een dag uitnodiging kreeg van David Irving om het onderwerp te brengen op zijn eerste editie van de "*Real History Conference*" in Cincinnati, Ohio. Dit leidde dan weer tot een provisoir interim-contract om een boek uit te geven over de juiste omstandigheden van Himmlers overlijden.
De timing kon niet beter zijn, want rond de periode dat ik het volledige manuscript afrondde, kwamen weer nieuwe dossiers bovendrijven uit de Engelse en Amerikaanse archieven, wat ik dan weer kon verwerken in het manuscript. Zodoende kon ik binnen het jaar het originele manuscript afronden, maar uit de omstandigheden bleek dar Irving zijn belofte niet zou waarmaken om het boek te bewerken, corrigeren en uit te geven en zodoende raakte het project in een impasse. Hoewel ik natuurlijk steeds bleek zoeken naar recentelijk vrijgekomen informatie. Een andere Amerikaanse uitgever toonde interesse, maar die plannen bleken niet door te gaan. Uiteindelijk werd ik door de mensen van Arndt Verlag uit Duitsland benaderd, die dan weer wel interesse toonden in het manuscript. Weeral had ik geluk met de timing omdat rond die periode enkele zeer markante stukken informatie vrijkwamen die de mysterieuze omstandigheden van Himmlers overlijden in kaart zetten. Zodoende wist ik de meest recente informatie nog tot en met juli 2005 in de appendix van het boek op te laten nemen. Het ging hier over een reeks interviews met al dan niet actieve participanten aan het drama die voordien nooit verschenen waren. Deze getuigen zijn onbereikbaar voor de andere onderzoekers, wegens het simpele feit dat ze overleden zijn. Uiteindelijk diende het boek naar het Duits vertaald te worden. Ik denk dat het boek heus wel legaal zal blijven in Duitsland en heb geen reden om het tegendeel te vermoeden.

Het officiële relaas dat de gevangen genomen *Reichsführer* SS slechts een kwartiertje in gevangenschap doorbracht alvorens een cyanidecapsule in te slikken, vertoont inderdaad enkele zeer grote discrepanties. Zou u de lezers alvast enkele anomalieën kunnen geven? En brengt ons dit toch niet te zeer bij fictieve wat-als scenario's, gezien het feit dat er na 60 jaren zo weinig informatie voorhanden is?
In feite bracht de Reichsführer een hele dag en nacht door in gevangenschap, alvorens besloten werd hem aan de Britten over te geven in het detentiekamp van Westertimke. Echter [na 'overgenomen' te zijn door kolonel Michael Murphy] 15 minuten na zijn aankomst in de verhoorruimte aan de Uelzenerstrasse 31A, Lüneberg, was hij dood. We moeten er echter aan denken dat we het niet over één alleenstaande moord hebben, maar over verscheidene. Enkele dagen voor Himmler stierf, overkwam een andere hoge SS leider en medewerker van Heinrich Himmler hetzelfde lot toen hij door dezelfde twee ondervragers als Himmler 'onder handen' werd genomen. Ik heb het dan over SS generaal en Werwolf commandant Adolf Pruetzmann, die zogezegd ook 'zelfmoord' begaan zou hebben door een verborgen cyanidecapsule uit een sigarettenfilter te bijten! Pruetzmann reisde samen met de Reichsführer SS en de rest van diens gevolg, en werd vooruit gestuurd als verkenner. Toen werd Pruetzmann dus gevangen genomen en eveneens naar die beruchte Üelzenerstrasse gestuurd voor 'ondervragingen'.
Dit is toch wel de voornaamste anomalie, afgezien van de ronduit waanzinnige bewering dat Himmler in zijn tand

een cyanidecapsule verborgen had, die hij doorbrak om aan vervolging te ontsnappen. Het verdere verhaal zit eveneens doorspekt met anomalieën. Hoewel alle verslagen van de Geallieerden beweren dat Himmler geen haar gekrengd werd tijdens zijn kwartiertje ondervraging, brengen de feiten die ik onthuld heb toch een ander beeld naar voren – namelijk dat Himmler in feite brutaal mishandeld werd voor zijn dood. Zodoende kan men bezwaarlijk stellen dat de bewijskracht voor het feit dat Himmler vermoord werd, te licht zou wegen. In feite is juist het omgekeerde waar – al de meest recente informatie tonen duidelijk aan dat Himmler vermoord werd, wat dus niets te maken heeft met enige fictieve 'wat-als-scenario's'. De extralegale moord op Heinrich Himmler was een misdaad, en net zoals met alle misdaden of open mysteries, volstaat het aanbrengen van nieuwe informatie voor het heropenen van de zaak om zo de ware gebeurtenissen en het achterliggende motief te kunnen achterhalen. In het geval van Himmler hebben we zowel de moord als het motief kunnen duiden. Zo kan ik bijvoorbeeld Mark Furhmans uitstekende boek "*Murder in Greenwich*" aanhalen als referentie. Het knappe onderzoekswerk van Furhman leidde daar tot de arrestatie en veroordeling van Michael Skakel in een moordzaak die de politie al meer dan 25 jaren gesloten had!

Dit brengt ons dan weer tot een ander aspect van de nasleep van WO2: de rondschuimende joodse moordcommando's die West-Duitsland onveilig maakten tot 1948. Bestaat er bewijs om de moord op Himmler binnen dit kader te plaatsen?

In dit geval niet. Op dit moment is er geen bewijs voorhanden van enige joodse betrokkenheid bij de moord op Himmler. Eigenlijk ben ik de voormalige Israëlische president Chaim Herzog veel verschuldigd voor zijn duidelijke beschrijving van de initiële behandeling die Himmler onderging bij kolonel Michael Murphy. Op dat moment was Herzog een jonge kapitein die binnen de Britse veiligheidsdiensten diende en deelnam in de bevrijding van het concentratiekamp van Belsen en werd hij later getransfereerd naar het detentiekamp bij Westertimke. Herzog was aanwezig op het moment dat Heinrich Himmler zijn ware identiteit onthulde aan de Britse kampoversten. En zodoende heb ik Herzogs uitvoerige beschrijving van wat daar gebeurde opgenomen in mijn boek. Maar daar moet dan wel aan toegevoegd worden dat enkele mannen die kolonel Murphy vergezelden in zijn transport van Heinrich Himmler naar Lueneberg tot op heden ongeïdentificeerd blijven, en deze kunnen wel eens deelgenomen hebben in de folteringen van Himmler voor hij in de Uelzenerstrasse aankwam.

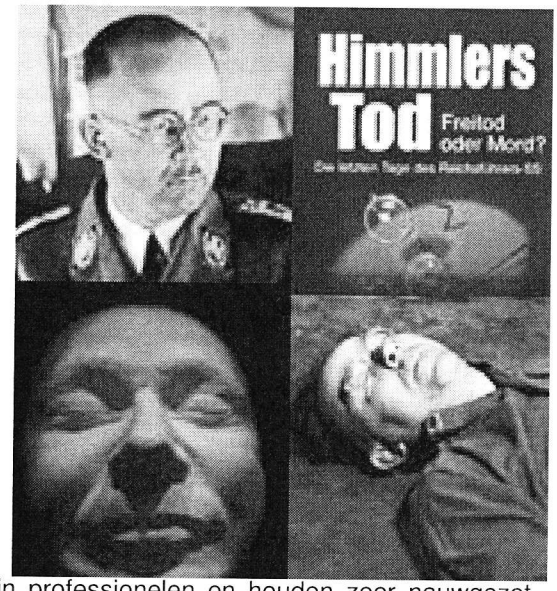
Verder: wat als Himmler inderdaad in mei 1945 vermoord zou zijn, in plaats van te Neurenberg een goed jaar later: wat zou het verschil geweest zijn? Wat waren dan de Britse motieven? En is dit dan de uiteindelijke reden waarom Himmler door Hitler uit zijn functies ontheven was, om vervangen te worden door Wolff?

Het verschil ligt voornamelijk in het feit dat het nooit de bedoeling geweest is om Himmler te laten getuigen te Neurenberg. Premier Churchill was een uitgesproken voorstander van het plan om duizenden mannen als Himmler gewoonweg te elimineren enkele uren na hun gevangenname en identificatie. En zodoende werd de eerder ineffectieve Ernst Kaltenbrunner gekozen als Ersatz-vervanger voor de Reichsführer-SS. Kaltenbrunner onderging nadien een hartaanval tijdens zijn mishandelingen door Britse ondervragers en sloeg daarom maar een malle figuur op de getuigenstand. In feite waren reeds enkele aangeklaagden van Neurenberg als onwaardig of niet-significant aanzien door de Geallieerden. Zodoende werd Hans Fritzsche gekozen als vervanger voor Joseph Goebbels, maar gelukkig redde Hermann Goerings meesterlijke verdediging de eer en waren de Geallieerde aanklagers zeer onaangenaam verrast, aangezien ze zijn karakter, intelligentie en vastbeslotenheid verkeerd ingeschat hadden.

De experts van de psychologische oorlogsvoering dachten dus dat ze de wereld een grote dienst bewezen door mensen als Himmler en Pruetzmann te vermoorden en te mishandelen, voornamelijk voor hun Amerikaanse bondgenoten die herhaaldelijk alarmerende berichten hadden uitgeslagen over een mogelijke partizanenstrijd door de Werwolf beweging. De bewijsstukken en de beschikbare documentatie wijzen er unaniem op dat de PWE vastberaden was een intens heropvoeding- en indoctrinatieprogramma op de Duitse bevolking uit te voeren, gecombineerd met een volledige herstructurering van het sociale en culturele milieu in Duitsland, en daarom hebben ze – enigszins geslaagd – een 'omgekeerde dolkstootlegende' gecreëerd die erin bestond de schuld van de nederlaag te leggen bij mensen als Himmler en Pruetzmann die zich als 'lafaards' het leven genomen hebben. Zodoende konden de Geallieerde propagandadiensten de soldaten oproepen de wapens neer te leggen met het smoesje dat hun oversten al opgegeven hadden, uit angst voor vergelding voor hun misdaden. Deze strategie staat in schril contrast tot de verhalen die na Wereldoorlog 1 circuleerden dat de joden verantwoordelijk waren voor de Duitse nederlaag en daarna een verradersrepubliek uit te roepen, geregeerd door extreemlinksen en marxisten van alle overtuigingen.

Om vervolgens tot uw vraag over generaal Wolff over te gaan. Hier bestaat er enige verwarring over. Himmler werd uit al zijn functies ontheven door Adolf Hitler, maar gebaseerd op misleidende informatie over Himmlers vermeende 'vredesonderhandelingen' met de Britten. In realiteit werd Himmler zeer vakkundig gemanipuleerd door de Britten en hun diabolisch plan om een vete tussen de SS en de Wehrmacht uit te vergroten. Dit was allemaal onderdeel van Sefton Delmers spelletjes en hij was een briljant propagandist. Dat moet men ook kunnen toegeven. In het boek van Martin Allen dat onlangs zoveel publiciteit kreeg, wordt beweerd dat Himmler vermoord werd omdat de Britten verlegen zaten met eerdere vredesonderhandelingen en dat ze wilden verhinderen dat hun Ame-

rikaanse Geallieerden hierover iets vernamen. Met alle respect voor Allen, maar deze theorie kan niet overtuigen en stemt niet overeen met de feiten, aangezien de Amerikanen zelf al met Himmlers assistenten hadden onderhandeld via Allen Dulles in Zwitserland en Italië. Himmler had zelfs generaal Wolffs eerdere toenaderingen tot de Geallieerden afgekeurd en hem opgedragen dit eerst aan Hitler te rapporteren. Himmler was uiteindelijk zeer verbaasd dat Hitler zijn officieuze goedkeuring gaf aan Wolff om met zijn initiatieven door te gaan, omdat dit de Duitse belangen ten goede zou komen. Himmler werd vervangen als RF-SS door Karl Hanke die later door de Tsjechen vermoord werd rond juli 1945.

Even los van de controverse of Himmler al dan niet vermoord werd. Werd dat boek van Martin Allen en daarmee het bewijs van de moord op Himmler, niet onlangs ontkracht door vermeende vervalste archiefstukken. Is dit wel plausibel? Had dit dan gevolgen voor uw publicatie?

Allens werk heb ik zojuist al besproken, maar die zaak over de vervalste stukken verdient toch enige aandacht. Hoewel de critici zich voorzichtig uitdrukken, krijgt de lezer de indruk als zou de historicus Allen verdacht worden van recent opgedoken documenten vervalst te hebben. Daarin staat expliciet dat de hogere Britse autoriteiten hem in juli 1945 wilden vermoorden. Hoewel ik me niet kan vinden in de motivatie voor de moord zoals Allen ze brengt, zijn we het er natuurlijk over eens dat er een moord plaatsgevonden heeft. Tot op heden heeft hij zijn boek nog niet teruggetrokken en wacht hij af of de autoriteiten van Kew erin zullen slagen om de daders te identificeren die de documenten over Himmlers dood in het *Public Records Office* hebben vervalst. Persoonlijk vind ik een slimme keuze van Allen, voor de simpele reden dat er gewoonweg geen reden bestaat waarom de dader dan niet gevonden kan worden. De beheerders van het PRO zijn professionelen en houden zeer nauwgezet dossiers bij over wie wat juist geraadpleegd heeft. Als deze er dus niet in slagen om een schuldige aan te duiden, brengt dit de kwestie over de authenticiteit weer naar voren. Ik heb geen gebruik gemaakt van deze documenten om mijn thesis te staven, aangezien deze maar zeer recent vrijgekomen zijn, maar ik heb ze wel opgenomen in de appendix in afwachting tot deze kwestie helemaal opgehelderd is.

'Small H' zoals de Geallieerden hem noemden, eens een machtig man, later voorwerp van onderzoek en foltering, niet langer een intellectueel met lange armen, maar een mager korps wiens genitaliën door zijn beulen tentoongesteld worden. Kan je enige sympathie of empathie voelen voor het onderwerp van uw boek, of zelfs voor zijn lot?

Ondanks zijn beroemde en gevreesde macht en autoriteit neemt het leven van Heinrich Himmler zulke tragische dimensies aan die veel te complex zijn om hier allemaal te behandelen. De onrechtvaardige behandeling en vervolging van Himmlers familie na 1945 door de Geallieerden heeft me zeer geraakt. Dat was allemaal zeer wreed gepland, en dat behandel ik ook in de conclusie van mijn boek. Himmlers dood was een zeer onprofessioneel verhulde moord die er gewoon op wachtte om opgelost te worden. Een moord die om bekendmaking schreeuwde. Indien ik het taboe niet doorbroken had, had beslist iemand anders dat wel gedaan; het was alleen een kwestie van tijd. Door alle participanten aan dit drama een gezicht te geven, heb ik getracht hen als wezens van vlees en bloed te portretteren, in plaats van als ééndimensionale figuren, zoals de 'Klokkenluider van Notre Dame' van Victor Hugo. In essentie is het boek "*Himmler's Tod*" naast een human-interest verhaal evenzeer een misdaadsdrama en historisch verslag.

Ben je actief in het revisionisme? We zagen eerder uw naam besmeurd worden door de lui achter Nizkor? Hoe ziet u de toekomst van het revisionisme evolueren, gezien de huidige repressie door staat en synagoge?

Zulke lui die overgaan tot laster verraden toch een fundamentele zwakte en karakteriële gebreken, een onzekerheid in hun kunde om inhoudelijke antwoorden te formuleren. Laster is de ziekte van de zwakzinnige mens. Het is een gevaarlijke vorm van emotionele catharsis, een zeer zwakke placebo voor ratio in dialoog en debat. Historisch revisionisme aan de andere kant is een legitiem veld van wetenschappelijk onderzoek en zou zich niet mogen beperken tot groepen of individuen die toevallig één mening vertolken. Het vrije onderzoek en debat moeten altijd mogelijk zijn. Niemand zou ooit voor zijn toekomst ooit moeten vrezen vanwege zijn afwijkende overtuigingen. Vandaag de dag wordt de 'uniciteit van de holocaust' vervormd van zijn rol als historische gebeurtenis, die enkel maar 'uniek' is omdat dat het 'enige' bereik is dat niet voor open onderzoek en vrij debat openstaat. En zodoende is de holocaust geëvolueerd van het bereik van het zuiver-menselijke tot het bereik van het theologische waar niet aan getornd mag worden, een bereik waar enkel de ingewijden over mogen uitweiden. Het is de enige historische gebeurtenis die een speciale wetgeving vereist om de navolgers van Savonarola mee te vervolgen en hun onorthodoxe meningen te verbannen. Zodoende bevat het een intrinsiek antidemocratische kern die helaas de media en de academia vervuild heeft.

Enige laatste woorden voor de BBET-lezers?

Ik wens jullie lezerschap het allerbeste en vooral de wens dat ze hun individuele vrijheden zullen blijven verdedigen en zich hun meest basale recht op vrije meningsuiting te kunnen beoefenen, zonder angst voor vervolging

Bedankt voor het interview! En veel succes met uw boek!

Szymon Wiesenthal, de joodse Münchhausen, is dood.

Hoe meer Szymon Wisentham loog, hoe meer perverse verhaaltjes hij uit zijn duim zoog, des te meer eerbetoon hij in onze holocaustmaatschappij ten deel vond.

Er werden veel krokodillentranen door de politieke kaste vergoten, toen de dood van "Simon Wiesenthal" bekend werd. De grootleugenaar stierf op 20 september 2005 in Wenen en werd postuum door alle belangrijke staatslieden van de westelijke wereld als held van de waarheid geprezen. Helemaal niet zo verkeerd, als men bedenkt, dat wat voor de één wààr is, voor de ander gelogen kan zijn. Simon Wiesenthal vertegenwoordigde zijn eigen waarheid, zoals ook veel anderen van zijn geloofsgenoten en hij deed dat uiterst succesvol. Hij werd heel oud, 96 jaar. Veel jaren waren de holocaustmünchhausen dus gegund om datgene wat hij "waarheid" noemde, te verspreiden. Wanneer hij zijn Münchhausen-verhalen vertelde, kon hij altijd rekenen op de gecontroleerde pers en op de flikflooiers uit politiek en maatschappij.

De joodse Münchhausen overleefde naar zijn eigen herinnering niet minder dan twaalf concentratiekampen. Waarom ook niet? Het Oude Testament bericht eveneens van verhalen die van Wiesenthal zouden kunnen komen. Wanneer Sjadrach, Mesjach en Abednego de vlammenoven – waarin de beulsknechten van Nebukadnezar hen geworpen hadden – zonder een schrammetje of de kleinste brandwonde overleefden (Daniël, 3), waarom zou dan Wiesenthal geen twaalf concentratiekampen hebben kunnen overleven? Hoe kan men de echt meegemaakte wonderen van Wiesenthal nog voorstellen? Misschien zo: zoals anderen met een abonnement op tram of trein van stad tot stad reizen, zo reisde Wiesenthal met de *Deutsche Reichsbahn* van concentratiekamp naar concentratiekamp, zonder dat hem wat serieus te schade kwam. De Duitse zender ARD (*Panorama*) zond op 08/02/1996 een programma over Wiesenthal uit, waarin woordelijk werd gezegd: "*Wiesenthal heeft een gebroken relatie met de waarheid. Hij is meer muilheld dan held. Hij is zwaar gelauwerd met valse lauweren.*"

Wiesenthal werd vereerd met het Erekruis voor Wetenschap en Kunst 1e klasse (Oostenrijk), met de waardigheid van eredoctor van de universiteit Wenen. Hij was ereburger van Wenen, drager van het Grote Verdienstenkruis van de Verdienstenorde van de BRD, waarvoor zijn vriend Helmut Kohl hem met een echte hymne gelukwenste. Bovendien was hij drager van de Ereprijs voor Verdraagzaamheid (Wenen). De joodse verteller was gediplomeerd ingenieur Dr honoris causa Szymon Wisenthal.

Twee van Wiesenthal's lievelingsleugens willen wij hier in herinnering brengen. De eerste lievelingsleugen was de "zeep-leugen". In het tijdschrift *Der Neue Weg* beschrijft Wiesenthal een zeepbegrafenis. Hij beweerde dat de door hem in het graf neergelaten stukken harde zeep eigenlijk tot zeep verwerkte joodse verwanten en vrienden waren. De tekst van Wiesenthal: "*De begrafenis van de zeep in een kleine Roemeense stad heeft de werking van iets bovennatuurlijks. Het betoverde verdriet, dat in dit kleine ding van dagelijks gebruik zit, verscheurt het al versteende mensenhart van de XXe eeuw. In het atoomtijdperk heeft de terugkeer naar de duistere middeleeuwse heksenkeuken de werking van een spook. En toch is het de waarheid.*" (*Der Neue Weg*, Wenen, nr.17/18, 1946).

De bewering, als zouden dode joden in de concentratiekampen onder Adolf Hitler tot zeep werden verwerkt, is inmiddels een ongerijmd sprookje gebleken. Wat er ook van zij, deze leugen moest lang worden geloofd. In de BRD nog tot in 1995! In Oostenrijk moet men nog heden ten dage in de harde jodenzeep van Wiesenthal geloven! *Der Spiegel* 50/1995, p. 68) schrijft m.b.t. de zeepgeschiedenis het volgende: "*In het proces (het Neurenbergse Militair Tribunaal) voeren de Sovjets een sprookje op, dat hun (nvdv: joodse) agitator Ilja Ehrenburg uitgevonden had: de Duitsers zouden uit lijkenvet zeep gekookt hebben. De grijze Duitse eenheidszeep droeg de stempel "RIF" (Reichsstelle für industrielle Fette), volgens Ehrenburgs memoires wilde dat zeggen "Reines Juden Fett".*"

Wat de leugenaar Ehrenburg begon, voleindigde Wiesenthal. De perverse zeepleugen van beide heren vond altijd de steun van hoogprominente politici als bv. ex-kanselier Helmut Kohl. Kohl genoot ervan ongerijmdheden als de zeepleugen te steunen – en hij was bij lange niet de enige.

Wiesenthal's tweede lievelingswaarheid was, dat hij beweerde de commandant van het concentratiekamp Mauthausen, Franz Ziereis, op diens sterfbed de bekentenis had afgenomen, als zouden in Mauthausen 4 miljoen gevangenen vermoord zijn. In de herinneringen van Wiesenthal leest men daaromtrent het volgende: "*De gevangenen uit Dachau, ten dele van Buchenwald, ook van Mauthausen, werden door een Berlijnse commissie onder voorzitterschap van SS-Hauptsturmführer Dr. Lonauer die in Linz zijn eigen praktijk als psychiater heeft, uitgezift en toebedeeld aan de Landesanstalt Hartheim bij Linz. Samen met de werkelijk geesteszieken werden in zowat anderhalf jaar naar mijn schatting – aangezien ik de stapels dossiers in de kelder gezien heb – ongeveer 4 miljoen door kooloxide[1] vergast. Verder zei Ziereis dat naar zijn schatting in de grote omgeving van Warschau, Kowno, Riga en Libau ongeveer 10 miljoen mensen werden omgebracht.*" (S. Wiesenthal (1946) "*KZ Mauthausen*", Ibis Verlag, Linz).

In een brief van 5 juni 1988 van de *Hebrew University of Jerusalem, Institute for Contemporary Jewry* schrijft Yehuha Bauer, professor voor holocauststudies m.b.t. de 4 Wiesenthal-miljoenen: "*Ingenieur Ernst Martin kon de tussen de zomer van 1944 en het einde van het jaar naar Hartheim verplaatste en aldaar vergaste mensen tellen: het waren er 2.980.*" De lezers van dit tijdschrift zullen er goed aan doen, goed te controleren of de treurnis om de dood van Wiesenthal bij de redacteurs binnen de perken blijft.

P.S. Eén van de kwaadaardigste anti-Duitse dwangmisdadigers, ex-kanselier Helmut Kohl, hield van de perverse leugenachtigheid van Wiesenthal en loofde hem bovenmatig op dezes 80e verjaardag als volgt: "*Ik ben hierheen gekomen om een heel buitengewone man mijn respect en mijn vriendschap te betuigen. Menig goed gesprek met hem herinner ik mij. Het waren dikwijls zeer ernstige besprekingen – met het waarmerk van compromisloze eerlijkheid voorzien.*"

Alter Fronthase.

---

[1] Met CO (koolstofmonoxide) of CO2 (koolstofdioxide)? Voeg daar de (klassieke) 6 miljoen met Zyklon vergasten van Auschwitz en al de andere (door de wet beschermde) verhalen bij. Zo kom je allengs tot de waarheid die door de wet van 1995 is beschermd.

Pro Memorie: HERACLIUS: Redder van het Westen, Europa en het Christendom

Romeins-Byzantijns keizer en koning Heraclius regeerde van 610 na Christus tot 641 na Christus. Heraclius was verantwoordelijk voor het herstel van de Oost-Romeinse ofwel Byzantijnse staat en militaire macht, en was het daadwerkelijke zwaard van de Christenheid in zijn tijd. Hij wordt door militaire historici genoemd als de vader van de eerste aanzetten tot het beroemde themensysteem, waarin het Romeins-Byzantijnse leger werd gebaseerd op een stelsel van dienstplichtige soldaten-boeren. Het voormalige huurlingenleger, betaald door belastingen, werd vervangen door soldaten-boeren met een eigen inkomen uit hun eigen grond, dus het leger was voortaan meer trouw aan de regering en het concept van de Romeins-Byzantijnse staat. Heraclius' hervormingen worden verantwoordelijk gehouden voor het standhouden van het rijk tegen de Islam. De Byzantijnen werden na Heraclius vaak verslagen, maar de rompstaat – geografisch bestaande uit het huidige Griekenland en Turkije – bleef intact tot aan de nederlaag bij Manzikert tegen de Seldsjoekse Turken in 1071 AD. In de middeleeuwse legenden en epen wordt Heraclius geëerd als de redder van het ware kruis, het kruis waaraan Christus gekruisigd werd, uit de klauwen van de Perzen, met hun zoroastrisch heidendom.

Heraclius werd geboren in 575 in Cappadocia, in oostelijk Anatolië. Zijn vader werd gouverneur van de Romeins-Byzantijnse provincie Africa, gecentreerd rond het huidige Tunesië. De toenmalige provinciale hoofdstad was Carthago, ooit herbouwd door de keizer Augustus. De gouverneur van Africa benoemde in 610 na Christus zijn blonde en grijsogige zoon Heraclius tot hoofd van een vloot die werd uitgezonden naar Constantinopel, waar een bestuurlijke chaos heerste. Heraclius veroverde Constantinopel, zette de heersende onbekwame keizer Phocas af en werd zelf tot keizer gekroond. Hij vestigde een krachtig bestuur en interne dissidentie werd de kop ingedrukt. Talloze aanvallers bedreigden inmiddels het Byzantijnse Rijk. Slavische stammen koloniseerden de Balkan, het Perzische Rijk ging in de aanval en de Avaren, een Turkse volkstam gevestigd in het huidige Hongarije, eisten tribuut opdat zij de Byzantijnse landen niet verder zouden plunderen. In 614 veroverden de Perzen Syrië en Palestina, namen Jeruzalem en stalen het Heilige houten kruis van Jezus Christus, de relikwie welke de moeder van Constantijn de Grote, Helena, had ontdekt in de 4^{e} eeuw. Er werd in Palestina zelfs een kortstondige joodse staat gevestigd door de joodse bondgenoten van de Perzen. In 619 veroverden de Perzen zelfs Egypte en Libië.

Bedreigd aan alle kanten koos Heraclius voor een oorlog primair tegen de Perzen. In 622 verliet hij gekleed als een boeteling Constantinopel terwijl hij een heilig icoon van de Maagd Maria droeg, op weg om de Perzen te verslaan. Het was een oorlog tussen twee supermachten en twee godsdiensten: het christelijke Romeins-Byzantijnse Rijk tegen het zoroastrische Perzische Rijk. Zijn grote tegenstander was de Perzische keizer Khosrow II, die evengoed als Heraclius overtuigd was van zijn religieuze gelijk en zijn overtuiging dat hij moest heersen over de gehele beschaafde wereld. Heraclius streed een hardnekkige strijd met de Perzen, een ware "wereldoorlog", althans voor de toenmalige bekende beschaafde wereld. De Perzen wisten echter alle krachten te verzamelen voor een directe aanval op Constantinopel zelf. Heraclius wist evenwel als militair genie een volkomen overwinning te behalen op beide vijandige machten, en in december 627 waren de Perzen al weer teruggedreven tot aan de Tigris. Niet veel later werd de Perzische hoofdstad Dastagird ingenomen en geplunderd door de Byzantijnen. Khosrow werd afgezet en zijn zoon, de nieuwe keizer, sloot vrede met Byzantium. In 630 bracht Heraclius het ware kruis weer terug naar de Kerk van het Heilig Graf in Jeruzalem.

Heraclius' volkomen overwinning werd nu gevolgd door een periode die minder succesvol was. De christenen waren verdeeld tussen de orthodoxen/katholieken die de goddelijke en menselijke natuur van Christus aanvaarden, en de schismatieke monofysieten, die eerder de goddelijke natuur van Christus centraal stelden. Deze monofysieten waren sterk in Egypte en hadden ook veel aanhang in Syrië. Heraclius wilde graag de twee belangrijkste richtingen in het christendom in zijn rijk verzoenen, een poging die mislukte. Algemeen wordt aanvaard dat deze religieuze twisten de nationale solidariteit in het Oost-Romeins-Byzantijnse Rijk ondermijnden, en zo de Islam-aanvallers in de kaart speelden.

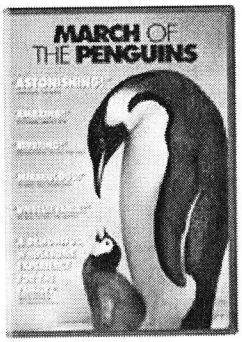
De grote vergissing van de keizer, die hem wellicht Gods welwillendheid heeft ontnomen, is de vermenging van politiek en theologie aan het einde van zijn regime. Het zogenoemde monotheletisme werd als compromistheologie tussen katholicisme/orthodoxie en monofysitisme door het keizerlijk regime ingevoerd. Deze leer stelde dat Christus twee naturen heeft doch één wil. De Heilige Vader in Rome veroordeelde deze doctrine, en gelukkig is Heraclius pas gestorven nadat hij van deze foute visie afstand heeft genomen. Hij stierf dus als een katholiek.

Militair werd de oude en zieke Heraclius aan het eind van zijn leven getroffen door wat wellicht de ergste ramp ooit is in het bestaan van de Christelijke mensheid. De Arabieren, verenigd door de nieuwe duivelse leer van de Islam en zijn "profeet" Mohammed, vielen het Romeinse Rijk binnen in 632 na Christus. In 636 werd het Romeins-Byzantijnse leger vernietigend verslagen bij de Yarmuk-rivier. Heraclius nam het Heilige Kruis weer mee uit Jerusalem om het niet opnieuw in handen van de ongelovigen te laten vallen. De stervende keizer benoemde in 641 twee van zijn zonen tot opvolgers en hij overleed op 11 februari 641. Hij mag geëerd worden als een grote strijder voor Christus Koning, ondanks zijn tijdelijke vergissing ten aanzien van het monotheletisme. Hij versloeg de Perzische heidenen en maakte zijn staat sterk genoeg om de aanval van de nieuwe moslim-heidenen te weerstaan, ondanks de grote verliezen. Hij ruste in vrede.

Klaas de Klinge.

Over pinguïns en raciale verschillen...

Eén van de meest omstreden films die nu in de bioscoop loopt is '*March of the Penguins*'. Een Franse natuurdocumentaire over de pinguïnpopulatie op de Zuidpool nota bene. Na een jaar internationaal in roulatie te zijn, is het de succesvolste Franse film ooit, en de op één na populairste documentaire. Niet min voor een film zonder achtervolgingen, schuttingstaal en obsceniteiten. Misschien is een deel van het succes zelfs hierdoor te verklaren. Een andere reden waarom de blanke bioscoopganger opteert voor de voortplantingsperikelen van de keizerpinguïn, is dat hij zich eenvoudigweg in hem herkent. '*Ethnic profiling*' is een lucratief gevolg van de multicultuur. De neger gaat massaal naar wijlen Tupac kijken, terwijl de blanke zich eerder vindt in de fantasieverhalen van Frodo en Potter. Naar Konrad Lorenz zeggen we dat de Europide volkeren zich in de analoge overlevingsstrategie van de pinguïn terugvindt. Omdat het in zijn genen zit.

De onnoemlijk harde tocht om jongen te baren en te verzorgen neemt 9 maanden in het jaar van een keizerpinguïn in. De resterende 3 maanden dienen louter om vetreserves voor de grote trek aan te leggen. Met andere woorden: nergens blijken de darwinistische wetten van overleven sterker te gelden.

De hedendaagse blanke mens is met al zijn drijfveren, instincten en overerfelijke gedragingen een direct gevolg van het harde klimaat dat hem vormde: de ijstijden. Dat er in 2006 zoveel antropologische en fysionomische verschillen vallen op te meten tussen de raciale groepen is uitsluitend verklaarbaar a.d.h.v. de verschillende evolutionaire (en dus ook klimatologische) systemen waaraan de mensengroepen onderworpen werden.

Genetici als Krantz en Baker stellen duidelijk dat na het bereiken van een archaïsch *Homo sapiens*-stadium in Afrika, zich dan twee distinctieve groepen gescheiden ontwikkeld hebben: de Afrikaan en de niet-Afrikaan, een goede 120.000 jaar geleden. Nadien deed er zich een verdere tweedeling voor, 40.000 jaar geleden tussen de Eurpiden en de Aziaten. Uiteraard is discussie of de verschillende rassen al dan niet gescheiden het stadium van de *Homo sapiens* bereikt hebben, nog niet afgesloten. Vast staat echter dat de zwarte en blanke rassen reeds 110.000 jaren zich gescheiden ontwikkeld hebben. Die latere opsplitsing tussen Aziaat en Europeaan verklaart waarom beide dichter tot elkaar staan dan tot de Afrikaan. De verschillen tussen blank en zwart vormen één van de beste illustraties van de evolutietheorie.

Men kan de totaal verschillende leefwijzen tussen blank en zwart slechts verklaren door hun afwijkende overlevingsstrategieën. Antropoloog Carleton Coon heeft uitgebreid de impact van het noordelijke klimaat gedocumenteerd. Terwijl de Europeaan complex en degelijk onderdak nodig had om de winter te overleven, behoefde de Afrikaan minimaal onderdak. Terwijl de Europeaan jaarlijks geconfronteerd werd met extreem harde winters en voorbereidingen moest treffen om deze te overleven, kende de Afrikaan nagenoeg geen winter en had hij doorgaans een aangenaam klimaatstype. Kritiek voor overleving in Europa was de mogelijkheid om vuur te maken, terwijl dit in Afrika onnodig was. Voorts kende de Europeaan lange periodes van ontbering, terwijl de Afrikaan overal en altijd aan zijn primaire behoeften kon voldoen. Europa kende lange periodes van minimale vegetatie, zeer kleine dieren en legde het jagen op als overlevingstrategie, terwijl eten vergaren in Afrika niet problematisch was en men de nadruk legde op verzamelen. De Europeaan moest wel langetermijnstrategieën uitbroeden, moest plannen en zich lokaliseren, terwijl de Afrikaan dankzij zijn minimale seizoensveranderingen tot weinig innovatie of planning genoopt werd. Aangezien de Europese bronnen zeldzaam waren, werden mannelijke jagers naar het voorplan geduwd en bracht monogamie de meeste stabiliteit; Afrika daarentegen zag de vrouwelijke verzamelaars opkomen en gaf de voorkeur aan polygamie. Aangezien de mannelijke Europeaan instaat voor de bevoorrading worden seksuele en fysieke agressie evolutionair ontmoedigd; de mannelijke Afrikaan echter kreeg de teugels vrij. Terwijl promiscue gedrag in Europa vaak leidde tot gevechten die resulteerden in de dood van partner en kind en dus de gemeenschap verzwakte, kende dit in Afrika een tegengesteld effect: de gevechten die daar uit de seksuele competitie voortvloeiden vormden het kruim van de *survival of the fittest*.

Dit zijn maar enkele van de vele observaties die antropoloog Coon brengt in '*The Hunting Peoples*' (1971) en '*Racial Adaptions*' (1982). Dit thema werd daarvoor al uitgewerkt door Nelson in zijn toonaangevend '*Hunters of the Northern Ice*' (1969). Dit zijn stuk voor stuk onbetwiste zaken onder genetici, antropologen en paleoantropologen; het enige discussiepunt bestaat erin of die drie verschillende subgroepen al dan niet samen het Homo sapiens-stadium bereikt hebben. De evolutionaire opdeling van de drie subgroepen volgens klimatologische lijnen is overigens de enige verklaring voor de verschillen in pigmentatie, toch wel het meest zichtbare aspect van ras.

Prof.Edward Miller en prof.J-Philippe Rushton werkten deze oppositionele overlevingstrategieën verder uit in de zgh. rK-strategie. Biologen noemen de strategie van numeriek weinig kinderen te hebben, maar met grote ouderlijke investeringen, de K-strategie, terwijl numeriek veel kinderen hebben met minimale ouderlijke investeringen een r-strategie genoemd wordt. Terwijl het tropische Afrika de voorkeur gaf aan een r-strategie om zo de genen het best te laten overleven binnen een samenleving van vrouwelijke verzamelaars, gaf het arctische Europa de voorkeur aan een K-strategie met bijzonder weinig nageslacht, maar gecombineerd met grote zorgen om deze te laten overleven. Dit zijn overgeërfde overlevingsstrategieën die vandaag de dag bijzonder schrijnend worden gezien het demografische deficit en de massa-immigratie die Europa teistert.

Het is dus zeer waarschijnlijk dat de blanke bioscoopgangers die nu massaal samendrommen voor de overlevingstrijd van de keizerpinguïn in zijn barre, arctische klimaat, in het diepste van hun zijn herinnerd worden aan eerdere tijden, de overlevingstrijd van de proto-Europide mens in zijn arctisch klimaat. **Armin Müller.**

Majesteit,

zorg dat u tijdig de koets klaarstaan hebt,
Dat uw sterren en strepen blinken en zet uw zware kepie recht.
Gesp uw ceintuur strak om uw ranke lenden, tel de uren van de morgen tot de morgen,
en leg u nooit te rusten op een onbewaakte plaats.

Sire,

Betaal gauw uw narren uit en prijs een laatste maal
uw oude magiërs.
Dat uw trouwste dienaar de vlag op uw paleis naar beneden hale en dat hij de vaan van het recht klaar houde om zo vlug mogelijk deze nieuwe kleuren te hijsen.

Koning,

houd uw koningin goed aan uw zijde en uw sabel ook.
Want waardigheid is vlug gestolen.
Bericht met een geheime code de kardinaal van uw land dat hij zijn gewijde koffers pakt en dat hij zich maar moeten weten te redden.
Maak u geen zorgen omtrent het lot van uw broers en zusters, de prinsen en prinsessen van hier en ginder. In het buitenland vinden die hun vrienden wel.

Excellentie,

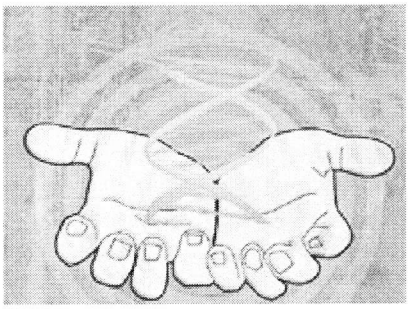
Het is vijf voor twaalf, zorg dat de koninklijke volières geopend worden en dat men uw siervogels de vrije lucht laat.
Beveel dat uw koets de binnenplaats oprijdt.
Wees zoals altijd lief voor hare majesteit en fluister in haar edele oren dat uw dierbaar land klaar is voor een verre reis.

maurits van liederkerke.

Een pleidooi voor eugenetica in een notendop

De elfde uitgave van de *Encyclopedia Britannica* omschrijft eugenetica als volgt: "*de organische verbetering van het ras door wijze toepassing van de erfelijkheidswetten*". De meeste mensen wordt het dan zwart voor de ogen – of letterlijk: ze krijgen visuele voorstellingen van hakenkruizen en marcherende Nazi's. Maar in feite heeft de eugenetica een veel langere geschiedenis die teruggaat tot het oude Rome en zelfs daarvoor.
De eugenetica richt zich tot de huidige richting van de menselijke evolutie. Duizenden artikels zijn er gepubliceerd in geleerde bladen, tonnen zand zijn met kleine borsteltjes afgestoft in de zoektocht naar schedels, onmetelijke fondsen werden aan wetenschappers uitgereikt en vele carrières gingen op in het vraagstuk hoe we evolueerden tot grotere hersenen en grotere intelligentie bij de Homo sapiens. Dit is uiteraard een zeer fascinerende en lonende zoektocht. Maar wat dringend is, wat wellicht de belangrijkste kwestie voor onze soort is, is waar we als menselijke wezens naar toe evolueren. Evolueren we in een gunstige of een ongunstige richting?
Het klopt inderdaad dat de *natuurlijke selectie* in vele delen van de wereld vrijwel opgehouden heeft te bestaan, maar de *evolutie* an sich blijft doorgaan, vanwege het simpele feit dat de menselijke voortplanting nog steeds bestaat. Net zoals de geschiedenis oneindig de toekomst ingaat, zowel in oorlog als in vrede, zo geldt dit ook voor de evolutie. De voortplantingspatronen van elke generatie vormen het ingeboren karakter van de daaropvolgende generaties, zowel ten goede als ten slechte.
De meesten onder ons willen hun kinderen evenveel geven als onze ouders dat aan ons gaven, liefst meer zelfs. We willen dat ze de beste opvoeding hebben en elk voordeel dat mogelijk is. We hopen hen eveneens een betere wereld na te laten als diegenen waarop we geboren werden. Echter: de belangrijkste erfenis die we onze kinderen kunnen nalaten is hun eigen biologische integriteit: een goede gezondheid, hoge intelligentie en een nobel karakter. Deze eigenschappen zijn zeer belangrijk voor hun persoonlijk geluk en welzijn. Collectief gezien vormen deze eigenschappen de mogelijkheid voor een bevolking om haar beschaving te onderhouden en verder te stuwen – de meest waardevolle van de menselijke eigenschappen – want zonder beschaving heerst er chaos, het wet van de sterkste en oneindig lijden.

Dit artikel zal zich voornamelijk op intelligentie richten. In een notendop zijn dit de argumenten:

1. **Menselijke intelligentie is grotendeels erfelijk.**
2. **De beschaving hangt volledig af van de ingeboren intelligentie.** Zonder deze zou de beschaving nooit tot stand zijn gekomen. Als de intelligentie afneemt, dan volgt de beschaving eveneens.
3. **Hoe hoger de beschaving, hoe beter het lot van de bevolking.** Beschaving is geen vrijblijvend voorstel. Het is eerder een kwestie van peil – en elk peil, naar boven of beneden, beïnvloedt het welzijn van de burger.
4. **Momenteel worden we met elke komende generatie minder intelligent.** Waarom gebeurt dit? Simpel: de minst intelligente mensen hebben de meeste kinderen.
5. **Tenzij we deze trend stoppen of keren, zal onze beschaving onvermijdelijk verminderen.** Elke vermindering in beschaving zorgt voor een betekenisvolle stijging van de collectieve "miserie quotiënt".

Logica en wetenschappelijke bewijzen staan achter elk van bovengenoemde argumenten

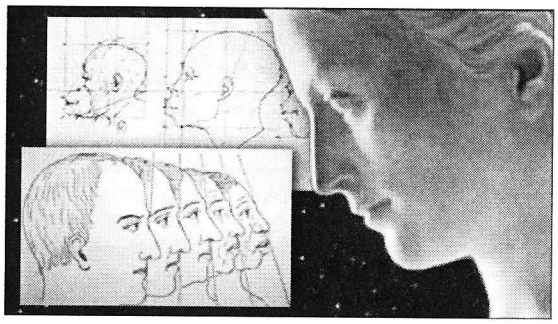
1. Menselijke intelligentie is grotendeels erfelijk.

Wetenschappers hebben aangetoond dat identieke tweelingen die sinds de geboorte gescheiden en apart opgevoed werden een vrijwel identiek IQ hebben, ondanks hun totaal verschillende omgevingen. Opmerkelijk is dat apart opgevoede tweelingen zo gelijkend zijn als identieke tweelingen die samen opgevoed werden, tegen hun volwassenheid. Ook in hun gedragingen lijken ze zeer sterk op elkaar: de manier waarop ze lachen, hun voorkeuren en afkeuren, fobieën, temperament, seksuele voorkeur, educatief peil, inkomen, bewustzijn, muzikaal vermogen, gevoel voor humor, ongeacht of ze nu crimineel zijn of ze de wetten respecteren, en vrijwel alles dat waarop getest is, zelfs dergelijke specifieke eigenschappen als favoriete groenten (Bouchard, 1993). De mate waarop ze op elkaar gelijken blijft zowel de onderzoekers als de tweelingen zelf verbazen.
Het belang van genen wordt eveneens aangetoond bij studies over adoptie. Het IQ van geadopteerde kinderen gelijkt veel sterker op het IQ van hun biologische ouders dan dat van hun adoptie-ouders, die ze uiteindelijk van hun geboorte verzorgd hebben. Eens geadopteerde kinderen volwassen worden, is er vrijwel geen enkel gelijkenis meer met hun IQ en dat van hun adoptie-ouders (Loehlin, Willerman, en Horn, 1987).
De dominante rol van de erfelijkheid in het bepalen van IQ is geen theorie, maar een wel gefundeerd en bewezen feit, de consensus van honderden studies die in verschillende omstandigheden door verschillende onderzoekers uitgevoerd werden. Maar het brede publiek is hier van op de hoogte, omdat de linkse media hen bepaalde "experts" voorhouden die verkeerdelijk beweren dat IQ omgevingsgestuurd is. In werkelijkheid gelooft de meerderheid van de onderzoekers naar intelligentie dat erfelijkheid de belangrijkste factor is (Snyderman and Rothman, 1988).

2. Beschaving hangt volledig af van de ingeboren intelligentie.

Deze bewering is vrij evident. Leeuwen, wilde honden, bijen, mieren, chimpansees en vele andere dieren leven in sociale groepen. Ze mogen dan wel op verschillende wijzen coöpereren, desondanks ontbreekt het hen aan beschaving. Waarom niet? Ze zijn niet slim genoeg!
Indien de beschaving daadwerkelijk volledig zou afhangen van de mate waaraan we aan een "verrijkte" omgeving blootgesteld werden, dan zouden we nog steeds in holen ronddwalen. Als mensen eerst leefden in primitieve omstandigheden en die omgeving voor alles zou tellen en genetica voor niets (zoals sommigen beweren), hoe kan er

zich dan enige vooruitgang voordoen? Het is duidelijk dat er een ingeboren aandeel genieën bestaat die zowel voor de beschaving als de ontwikkeling van technologie zorgen.
Een manier om de relatie tussen intelligentie en beschaving te onderzoeken is a.h.v. oude beschavingen, de studie hoe ze opgang maakten en hoe ze neergingen. Een andere, duidelijkere aanpak is de huidige situatie van de verschillende landen verder te onderzoeken. Vandaag, 2005, zijn er ontelbare gradaties van beschavingen over gans de wereld. Japan heeft een gemiddeld IQ van 104, vergeleken met het gemiddelde van de VS van 100. Japan is een economisch wonderverhaal, ondanks haar kleine oppervlakte en gebrek aan grondstoffen. Het is eveneens een vredige en veilige plaats om te wonen. In Tokio kan een zak met geld op een bank in het park blijven liggen totdat iemand deze aan de autoriteiten overhandigt.
Japan heeft een hoger gemiddeld IQ dan Amerika, Mexico heeft een lager gemiddelde en de zwarte Afrikaanse landen hebben het laagste gemiddelde. Diezelfde nationale hiërarchie bootst zichzelf na in de VS, zowel in IQ scores als in socio-economische status (SES). Bijvoorbeeld: Amerikanen van Japanse origine scoren gemiddeld hoger op IQ tests en zijn - gemiddeld gezien – ook succesvoller dan de gemiddelde Amerikaan. Zwarten in de VS scoren daarentegen het laagste en zijn het minst succesvol. Het feit dat mensen van Japanse origine – zowel in hun thuisland als in de VS – boven het gemiddelde scoren is de ultieme weerlegging van de aanklacht als zouden IQ tests "cultureel bevooroordeeld" zijn voor blanken.

Interessant genoeg wordt het SES binnen een familie beïnvloed door de ingeboren intelligentie. Zo kwam een Amerikaans onderzoek tot de bevinding dat binnen families met twee of meer broers, de jongens met een hoger IQ dan de vader hoger op de socio-economische ladder klimmen tegen hun volwassenheid, terwijl de broers met een lager IQ dan de vader op de socio-economische ladder afzakken (Jencks, 1982). Broers hebben een bijna identieke omgeving – zelfde ouders, zelfde woonst, zelfde voeding, zelfde school, zelfde leefomgeving. Waarom verschillen ze dan zo vaak? Omdat ze een verschillende uitkomst van hun ouderlijke genetische teerling bekomen. Kinderen delen dezelfde omgeving, maar gemiddeld delen ze maar 50% van hun genen. Sommigen zullen meer delen, sommigen minder. [Sperma en eicellen worden samengesteld uit de helft van de genen van elke ouder, zodat een bevrucht eitje de volledige samenstelling der genen zal hebben. Maar een kind zal niet diezelfde identieke helft van zijn vader en diezelfde identieke helft van zijn moeder krijgen, dan zijn broers en zussen.] Verbaast het dan nog dat broers en zusters zo vaak verschillend opgroeien? Het feit dat de slimmere hogerop klimmen en de dommere lager raken, bewijst dat de SES significant beïnvloed wordt door ingeboren intelligentie.

3. Hoe hoger de beschavingsgraad, hoe beter het lot van de bevolking.

Beweren dat "hoe hoger de beschavingsgraad, hoe beter het lot van de bevolking is", is even axiomatisch als beweren dat "het beter is gezond dan ziek te zijn". Het is voor iedereen duidelijk dat mensen uit landen met een hogere beschavingsgraad van alles meer hebben wat universeel goed aanschreven is en minder van wat universeel slecht aanschreven is. Bijvoorbeeld: ze hebben meer geld, meer plezier, beter eten, fijnere kledij, grotere en betere woningen, betere opleidingen, langere levens, minder pijn en ziektes, minder onzekerheid in hun levens, minder misdaad, betere medicinale en gezondheidszorg, meer persoonlijke macht, meer welzijn en voldoening, minder angst en radeloosheid.
Vraag: "Waarom riskeren jaarlijks grote massa's mensen uit landen met lage beschavingsgraden hun leven om in landen met een hogere beschavingsgraad te geraken en waarom doet het omgekeerde zich nooit voor?"
Antwoord: "Ze riskeren hun levens, omdat ze menen daar een beter leven te hebben en ze hebben gelijk". Indien dit niet zo was, waarom doet zich zulke eenrichtingsmigratie dan voor?
Economische welvarendheid is hierin zeer belangrijk. In **IQ and the Wealth of Nations** verzamelden Lynn en Vanhanen (2002) gegevens uit 185 landen en kwamen tot de conclusie dat het gemiddelde IQ van een land met 0,7 correleert met het Bruto Nationaal Product (BNP) per capita, en dat het IQ de belangrijkste factor is voor de welstand van een natie. (Vrijemarkteconomie en aanwezigheid van natuurlijke grondstoffen kwamen respectief als tweede en derde voor.)

4. Momenteel worden we met elke komende generatie minder intelligent.

Eeuwenlang – tot pakweg de jaren 1800 – bestond er een natuurlijke vruchtbaarheid in Engeland en Amerika, en dus geen geboortebeperking. Getrouwde koppels hadden gemiddeld meer kinderen, maar niet iedereen kon trouwen. Mannen die niet genoeg verdienden om een gezin mee te onderhouden bleven alleenstaand en kinderloos en het netto resultaat was een kleine positieve relatie tussen vruchtbaarheid en intelligentie. En toen verschenen verscheidene boeken over contraceptie die natuurlijk diegenen disproportioneel beïnvloedden die konden lezen. Condooms end spiraaltjes werden beschikbaar en het geboortecijfer onder de middenklasse en hogere klassen nam af. Tegen het midden van die eeuw werd het duidelijk dat de geëduceerde mensen minder kinderen kregen dan de niet-geëduceerde.
Dit zorgde voor grote onrust en in het begin van de 20e eeuw verschenen er zowel in Engeland als in Amerika studies hierover. Het IQ van schoolkinderen vertoonde een negatieve correlatie met het aantal gezinsleden, wat de vrees voor dysgenetische vruchtbaarheid bevestigde. Maar aan de andere kant werd deze conclusie in vraag gesteld omdat het IQ van de kinderloze alleenstaanden niet gemeten werd. Later verschenen er verdere Amerikaanse onderzoeken die de negatieve correlatie tussen het IQ van volwassenen en het aantal gezinsleden an-

dermaal bewees, maar kwamen er even goed studies uit die hierin van mening verschilden. Hoe dan ook was de staalname in elk van deze onderzoeken niet representatief voor de globale Amerikaanse bevolking – ze werden beperkt in raciale, geografische, sociologische stalen. Zodoende was er midden de 20e eeuw nog steeds geen definitief antwoord op het vraagstuk van de dysgenetische vruchtbaarheid. In 1984 hadden Frank Bean en mezelf het geluk om een uitstekende gegevensset te vinden – de General Social Survey (GSS) – om hypothesis te toetsen. Het omvatte een korte woordenschattest, ontworpen door Thorndike om de mentale vermogens naar capaciteit te kunnen indelen, wat ideaal was voor onze studie. Het GSS had een groot, representatief staal van de Amerikaanse bevolking ondervraagd wier voortplantingsjaren tussen 1912 en 1982 vielen en konden zodoende met deze unieke kans een overzicht verkrijgen in de relatie tusse, vruchtbaarheid en IQ voor het grootste gedeelte van de 20e eeuw. In alle 15 van de vijfjarige tijdspannen was de geteste correlatie tussen testscores en nakomelingenschap negatief en 12 van de 15 ware, statistisch significant (Van Court and Bean, 1985).
Recent voerden Richard Lynn en mezelf een follow-up studie uit die nieuwe gegevens omvatte die in de jaren 1990 vergaard werd door het GSS. De resultaten die we kregen waren zeer gelijkend. Zo berekenden we dat 0,9 IQ punten verloren gingen per generatie (Lynn and Van Court, 2003). Om te weten hoeveel verloren is gegaan tijdens de 20e eeuw deden we de volgende vermenigvuldiging: 0,9 x 4 generaties = 3,6 IQ punten. Voor het laatste deel van de 19e eeuw bestaan er geen exacte gegevens, maar wel een indicatie dat de periode 1875-1900 bijzonder dysgenetisch van impact was. Om dan een ruwe (maar conservatieve) berekening te bekomen van het verlies van 125 jaren, vermenigvuldigden we 0,9 x 5 generaties = 4,4 IQ punten verloren van 1875 tot nu. Een verlies van deze grootte zou de IQ's van boven de 130 halveren en de IQ's beneden de 70 verdubbelen.
In **Dysgenics: Genetic Deterioration in Modern Populations**, merkte Richard Lynn (1996) op dat dysgenetisce vruchtbaarheid eerder regel dan uitzondering is in de wereld. In Europa werden er hierover maar weinig onderzoeken gedaan, maar het lijkt dat zich daar in impact identieke dysgenetische trends voordoen. De enige plaats waar er geen dysgenetische vruchtbaarheid opgemeten werd, was in sub-Saharaans Afrika waar elke vorm van geboortecontrole afwezig is.
Zoals de lezer al wel zal vermoeden is de voornaamste oorzaak van deze dysgenetische trend het feit dat de intelligentere vrouwen met meer succes aan geboortebeperking doen dan de minder intelligentere. Dit schijnt ook voor alle soorten contraceptie te gelden. Vrouwen van hoog, gemiddeld en laag IQ willen gemiddeld gezien hetzelfde aantal kinderen, maar vrouwen met een laag IQ hebben veel meer 'ongelukjes' en zodoende meer kinderen in het algemeen. Indien alle vrouwen rigoureus hetzelfde aantal kinderen zouden hebben, zou er zich geen dysgenetische trend voordoen (Van Court, 1984). Een tweede en voorname factor is dat zeer intelligente en succesvolle vrouwen (dokters, advocaten, professoren, ingenieurs en vrouwen uit andere hoge bedrijfsregionen) vaak met minder kinderen eindigen dat ze wensen. Een recente studie toonde aan dat 33% van die zgn. carrièrevrouwen kinderloos zijn tegen hun veertigste levensjaar, terwijl maar 14% van hen bewust de keuze voor kinderloosheid maakte (Hewlett, 2002).

5. Tenzij we deze trend stoppen of keren, zal onze beschaving onvermijdelijk verminderen.

Deze conclusie volgt logisch uit de voornoemde 4 punten.
Het concept van beschaving is abstract, maar er bestaat een makkelijke manier om te conceptualiseren wat het betekent als "het beschavingspeil afneemt": Noord-Amerikanen, Europeanen en Japanners kunnen zich makkelijk voorstellen om hun ganse leven in Mexico te leven. Mexicanen kunnen zich ook makkelijk voorstellen om hun ganse leven in Afrika te leven. Dat is nu een afname van het beschavingspeil en weinigen zullen beweren dat dit een goede zaak is.
In **The Bell Curve** toonden Herrnstein and Murray (1994) aan dat alle sociale problemen enorm toenamen als het ze gemiddelde IQ statistisch naar beneden haalden met 3 punten in hun staalname, van 100 naar 97. Het aantal vrouwen chronisch afhankelijk van uitkeringen nam met bijna 15%, onwettige kinderen namen met 8% toe, gevangenen mannen namen met 13% toe en het aantal voortijdige schoolverlaters nam met 15% toe. Deze theoretische daling van 3 punten impliceert het ongelukkige leven van miljoenen mensen en een aanzienlijke belastingsdruk voor miljoenen andere. Tenslotte dient de bovenlaag van de IQ distributie nog beschouwd te worden – al de wetenschappers, politici, ondernemers, uitvinders en geniën - die nooit geboren werden en wier positieve contributies nooit verwezenlijkt kunnen worden.

Egalitarisme: politiek-correct, wetenschappelijk-incorrect

Het is duidelijk dat dysgenetische vruchtbaarheid een danig risico voor onze soort inhoudt. Waarom wordt er dan niets aan gedaan? In één woord: egalitarisme. Egalitarisme is simpelweg het geloof dat alle mensen gelijk geboren worden met dezelfde intelligentie, karakter, talenten, gaven en zowat alles anders, behalve haarkleur, oogkleur enzovoort. Indien iedereen toch gelijk is, wat kan dysgenetische vruchtbaarheid dan betekenen?
Egalitarisme is de principiële ideologie die de Westerse wereld sinds WOII omhelsd heeft. Onmiddellijk reist er dan de vraag: "Als we allemaal gelijk geboren worden, hoe komt het dan dat we zo anders geworden zijn?" Verschillen zou voortkomen uit verschillende omgevingsfactoren en elke vorm van sociale problematiek of pathologie zou dan het gevolg zijn van "culturele verwaarlozing", "traumatische ervaringen", "ondermaatse behuizing" en uiteraard de ultieme boosdoener: de maatschappij.
Egalitarisme is zo fundamenteel onmogelijk, dat het ongelofelijk is dat miljoenen mensen er daadwerkelijk in geloven. Iedereen die meer dan één kind heeft, beseft dat er verschillende persoonlijkheden bestaan en dit vanaf de eerste dag na geboorte. Maar een recente opiniepeiling toonde aan dat minder dan 1 op 5 Amerikanen gelooft dat genen een rol spelen in het menselijk gedrag. De meeste mensen dachten dat drugsverslavingen, mentale ziektes en homoseksualiteit in een kleine mate erfelijk bepaald werden, maar zo'n 40% dacht dat genen überhaupt geen enkele rol spelen (U.S. News and World Report, 21 april, 1997, p. 72-80).

Er bestaat niet het minste wetenschappelijke bewijs ter staving van het egalitarisme en daarentegen is er een berg bewijzen voorhanden die het tegendeel beweert, maar uiteraard weerhoudt dat de egalitaire spreekbuizen in de media en de academische wereld niet, die zichzelf een "professioneel aura" toemeten door louter elkaar te citeren. Bijvoorbeeld: "Kinderen die in arme buurten opgroeien, neigen naar meer criminaliteit". Op deze premissen worden dan projecten gefinancierd om betere huisvesting te verzorgen met - verbazingwekkend – niet de minste daling van de misdaadcijfers. Het is voor elke observant duidelijk dat er correlaties bestaan tussen arme leefomgevingen en verscheidene pathologieën. Maar een dergelijke lichte correlatie bewijs natuurlijk nog geen causaal verband! Hanen kraaien bij de zonsopgang. Betekent dit dan dat de hanen de zon doen opgaan 's morgens? Indien armoede misdaad zou voortbrengen, zou de misdaad dan geen astronomische proporties aangenomen hebben tijden de Grote Depressie? Wel, dat was het geval niet.
Programma's om de sociale problematiek te verhelpen die gebaseerd zijn op pseudo-wetenschappelijk uitgedoste egalitaire propaganda worden universeel aanbeden. Ondanks hoge verwachtingen, poeslieve retoriek en waarlijk enorme uitgaven zijn de aantoonbare resultaten zeer mager, artificieel of onbestaand. '*Aid to Families With Dependent Children*' (AFDC), het voornaamste bijstandsprogramma in de VS, was bedoeld om armoede te verhelpen en de daaruit voortvloeiende sociale problemen te verlichten. Een studie die haar resultaten opvolgde, duidde aan dat het de problemen enkel verergerde, in plaats van oploste, ondanks het feit dat het de belastingbetaler miljoenen kost (Murray, 1986). '*Head Start*' werd opgestart om de IQ's van gettokinderen op te krikken door hen van vroeg af aan in een "verrijkt" milieu te plaatsen. Desondanks bestaan er niet de minste blijvende IQ-winsten. Op een bepaalde manier is haar initiële doel nu vergeten, werd het als een "succes" omschreven en blijft het project maar groeien en geld opslokken.

"Bijgeloof is de manier niet "

Vaak voelen we een zekere zelfvoldaanheid, een misplaatst superioriteitsgevoel als we over de uitspattingen van vervlogen tijden lezen, zoals de heksenprocessen van Salem, Inquisitie, bizarre medicinale praktijken zoals aderlatingen en bloedzuigers om ziektes te bestrijden. Oude films over de mens zijn eerste pogingen tot vliegen garanderen een gulle lach. Maar hoe weten we of ze zelf – op dit eigenste moment – niet in de greep van een nog grotere, stommere desillusie gevangen zitten, waarover komende generaties ons zullen uitlachen? Hoe beschamend! Het is helemaal niet overdreven als we stellen dat het egalitarisme het meest voorkomende bijgeloof van de 20e en 21e eeuw is, misschien zelfs van alle tijden, aangezien het een geloofssysteem is waar miljoenen mensen in geloven, zonder de minste wetenschappelijke bewijsvoering en omdat het feit dat de wetenschap haar herhaaldelijk afgekeurd heeft. Is het egalitarisme überhaupt wel een bijgeloof? De negende uitgave van Webster's woordenboek, definieert bijgeloof als:
"een geloof of praktijk voortkomend uit gebrek aan kennis, angst voor het onbekende, geloof in magie of geluk of een verkeerd concept van oorzakelijkheid ... een notie die behouden blijft ondanks bewijs van het tegendeel"
Een populair nummer van Stevie Wonder heet "Superstition" en de teksten gaan ongeveer zo: "*When you believe in things that you don't understand, then you suffer. Superstition ain't the way!*" Dit omvat onze situatie perfect. De Westerse wereld heeft kritiekloos een hoop desinformatie over de menselijke natuur aanvaard en als gevolg van dit mega-bijgeloof, bezorgen we onszelf en al onze nakomelingen megaveel lijden. We verspillen enorm veel tijd, moeite en geld in misleide programma's, terwijl onze ingeboren intelligentie, het eigenlijke fundament van onze beschaving en ons welzijn, zachtjes maar zeker aan ons voorbijgaat.

Drie factoren:

Waarom is het Westen dan zo in de greep van deze illusie? Millennialang namen de mensen het gewoon aan dat sommige mensen slimmer waren dan andere mensen, omdat het gewoon waar was. Zelfs tijdens de eerste decennia van de 20e eeuw lachte men het egalitarisme gewoon weg. Eugenetica werd algemeen aanvaard en omhelst door mensen uit het hele politieke spectrum. Om maar enkele voorstanders op te noemen: George Bernard Shaw, Charles Darwin, Margaret Sanger, H.G. Wells, Francis Galton (die de term 'eugenetica' ijkte), Theodore Roosevelt, Oliver Wendell Holmes, Alexander Graham Bell, Charles Lindbergh en Winston Churchill. Julian Huxley beschreef eugenetica als "*van alle altruïstische doelen, het meest begrijpelijke en meest effectieve*". Desondanks wordt eugenetica tegenwoordig aanschreven als de ultieme vorm van mishandeling! Waarom bepaalde ideeën plots modieus zijn en ware andere dan weer onmodieus worden, is iets dat ik niet vat. Hieronder volgen 3 verklarende factoren die de publieke opinie in die richting beïnvloed hebben:
(1) Na Wereldoorlog 2 werden de ideeën en idealen van de overwonnen naties universeel afgekeurd. Hitler was een sterke bepleiter van de eugenetische zaak, hoewel in een andere vorm dan den hedendaagse eugenetici. (Zo keurde IQ-testen bijvoorbeeld af omdat deze "joods" zouden zijn) Genetica, gedrag en ras werden meer en meer beschouwd als te mijden onderwerpen. De eugenetische beweging vond haar oorsprong in het Verenigd Koninkrijk en in de VS. Behalve Duitsland voerden zo'n 27 andere landen een eugenetische wetgeving door. En toch leidde dat daar niet tot genocide of soortgelijke toestanden. Zodus kan men bezwaarlijk stellen dat eugenetica genocide veroorzaakt. De communisten bepleitten het tegendeel. Zij beweerden dat de omgeving allesbepalend was en dat de genetica niets betekende en desondanks moordden ze veel meer mensen dan de Nazi's uit. Desondanks werd de associatie tussen eugenetica en Hitler meer en meer gemeengoed.
(2) In de Westerse wereld wordt de publieke opinie grotendeels gevormd door journalisten (die grotendeels verantwoordelijk zijn voor de foutieve associatie met Hitler). Ontelbare studies en onderzoeken hebben al aangetoond dat journalisten veel linkser denken dan de eigenlijke publieke opinie. Onder universiteitsstudenten worden studenten economie of wetenschap het meeste conservatief ingedeeld, terwijl studenten literatuur en journalistiek het meest links ingedeeld worden, wat een zekere automatische selectie onder studenten journalistiek inhoudt. Met

andere woorden: mensen die aangetrokken worden door de journalistiek neigen zeer links te zijn. Naast deze linkse journalisten hebben bepaalde marxistische academici met een eigen politieke agenda gretig bijgedragen aan deze egalitaire propaganda.

Snyderman en Rothman (1988) vergeleken de berichtgeving over IQ in de algemene media (tv, kranten en weekbladen) met hetgeen de onderzoekende wetenschappers zelf hierover melden. Ze kwamen tot de conclusie dat de media consistent zeer bevooroordeelde berichten plaatste, die dan de indruk moesten wekken dat IQ niets significants meet en dat het in feite "cultureel bevooroordeeld" is. Ze lijken bovendien blijken dat de meeste wetenschappers hen hierin bijtraden, hoewel dit geenszins het geval was.

Ook in de raciale kwestie heeft de media schromelijk gefaald in hun verantwoordelijkheid wetenschappelijk bevindingen aan het bredere publiek bekend te maken. Eigenlijk is "falen in hun verantwoordelijk" nog te zwak uitgedrukt, aangezien dit een zekere laksheid van hun kant impliceert. In realiteit hebben de media de grootste leugens verkondigd en dit gedurende decennia. Voor sommigen kan "grootste leugens" wellicht te zwaar retorisch klinken, maar ik antwoord hier dan op dat er bewijzen voor deze deceptie zijn. Welke gevallen van flagrante misleiding vallen dan wel onder deze noemer? Met de beste wil van de wereld kan ik geen beter, duidelijker voorbeeld opnoemen. Snyderman en Rothman (1988) toonden eerder aan dat de meerderheid van de wetenschappers die IQ bestudeerden, ervan overtuigd waren dat de oorzaak van de IQ-verschillen tussen blank en zwart genetisch is. Door honderden artikels in de media te analyseren zagen ze deze mening geportretteerd als één die enkel marginale figuren omhelzen.

Deze massale desinformatiecampagne over IQ, genetica en ras wordt geleid door linkse en extreemlinkse journalisten en marxistische academici en dit sinds de jaren 1950 tegen het Westen in. Net als een octopus wiens tentakels ver reiken, heeft het op verschillende manieren voor problemen gezorgd. Eén van de voornaamste is dat een serieus publiek debat over eugenetica in feite onmogelijk geworden is. Een dergelijke desinformatiecampagne mag men wel verwachten in een communistisch regime, maar in een Westerse, democratische samenleving hoort deze aan de kaak gesteld te worden.

(3) Om ten volle te begrijpen waarom het egalitarisme zo allesoverheersend is en waarom de eugenetica tot een taboe verklaard werd, moeten we ook de bredere *Zeitgeist* analyseren, aangezien deze eveneens blinde gehoorzaamheid aan noties als "diversiteit" en "multiculturalisme", omgekeerde discriminatie, aanvallen op de Westerse cultuur, steun aan een desastreus immigratiebeleid, promotie van promiscuïteit en homoseksualiteit, oproepen tot rassenvermenging en moreel relativisme, inhoudt. Stuk voor stuk onderwerpen die onder de brede noemer van de "politieke correctheid" passen. Kwam deze wijziging dan "zomaar" tot stand, net als het weer? Of werd deze door bepaalde personen gesteund? En indien zo, waarom dan?

Als er een serieuze misdaad gepleegd is, zal de detective waarschijnlijk eerst vragen: "wie heeft er voordeel bij?" Analoog daaraan, kunnen we ons in alle redelijkheid ook afvragen: "Wie heeft voordeel aan deze oneerlijke en destructieve *Zeitgeist*?" Dat is een buitengewoon interessant en belangrijk onderwerp, maar wat vanwege plaatsgebrek hier niet volledig behandeld kan worden. In plaats daarvan zal ik de lezer refereren naar het briljante boek van Kevin MacDonald, **The Culture of Critique** (1998), een bron van antwoorden over onze *Zeitgeist* en de verborgen agenda die haar domineert. MacDonald maakt een verbazende conclusie, maar wel een die exhaustief gedocumenteerd is.

Conclusie:

De resultaten van een grote, welgerespecteerde studie over mentale achterlijkheid illustreert het nut en de noodzaak van eugenetica. Twee procent van de staalname was achterlijk en deze produceerde zo'n 36% van de volgende generatie achterlijken (Reed and Reed, 1965). Overduidelijk: indien die 2% geen kinderen had gehad, dan zou het peil van achterlijkheid met 36% afgenomen hebben, in één generatie en in die groep. Met maar een kleine wijziging kunnen deze cijfers ook voor de algemene bevolking toegepast worden. Als deze achterlijken genoeg cash of andere voordelen aangeboden wordt om aan permanente geboortebeperking te doen, dan zou het aantal mentale achterlijken met gemiddeld 1/3 kunnen afnemen in één enkele generatie. Dit is maar één stap van de verschillende mogelijke eugenetische maatregelen, maar deze stap alleen al zou veel sociale problemen kunnen verhelpen, veel kindermisbruik en –verwaarlozing kunnen elimineren (achterlijken zijn nu eenmaal zeer slechte ouders), zouden de economie een serieuze stap vooruit helpen en de voornoemde "miserie quotiënt" ongemeen doen dalen.

Egalitairen nemen wel een zeer aparte route om de sociale problematiek op te lossen – ze trachten nog steeds mensen te veranderen door hun omgeving te veranderen. Ondanks hun volkomen falen, blijft het onze natuurlijke wens om het lijden te verminderen en de wereld te verbeteren. Deze wens vindt nieuwe hoop in de wetenschappelijk gebaseerde eugenetica, en niet in propaganda of in wensdromen. Eugenetica neemt de kortste weg. Het heeft het unieke potentieel om feitelijk een betere wereld te scheppen, om concrete, langdurige en aanzienlijke verbeteringen aan "*la condition humaine*" tot stand te brengen door eerst de mensen zelf te veranderen.

Ik zou hier Chris Brand willen bedanken voor zijn hulp in de totstandkoming van dit manuscript.

Marian Van Court, NeoEugenics, vert.: Armin Müller

REFERENTIES

Bouchard, Thomas, (1993), Twins as a Tool of Behavioral Genetics. New York: J. Wiley
Brand, Christopher (1996) The 'g' Factor, New York: Wiley & Sons
Flynn, J.R., (1984) The mean IQ of Americans: Massive gains 1932 to 1978, Psychological Bulletin, 95, 29-51
Hewlett, Sylvia Ann, Creating a Life: Professional Women and the Quest for Children, New York: Talk Miramax Books, 2002, p. 86-87
Jencks, Christopher (1972), Inequality, New York: Basic Books Inc.
Herrnstein, Richard, and Murray, Charles, (1994) The Bell Curve, p. 368, New York: New York Free Press
Loehlin, J., Willerman, L., Horn, J. (1990) Heredity, environment, and personality change: evidence from the Texas Adoption Project, Journal of Personality 58:1, p.221-246
Lynn, Richard (1996), Dysgenics: Genetic Deterioration in Modern Populations, Westport, Conn.: Praeger
Lynn, Richard (2001), Eugenics: A Reassessment, Westport, CT: Praeger
Lynn, Richard, and Van Court, Marian (2003) New evidence of dysgenic fertility for intelligence in the United States, Intelligence 32:2, March, p.193-201, www.eugenics.net
Lynn, Richard and Vanhanen, Tatu (2002), IQ and the Wealth of Nations, Westport, Conn: Praeger
MacDonald, Kevin (1998), The Culture of Critique: An Evolutionary Analysis of Jewish Involvement in Twentieth-Century Intellectual and Political Movements, Westport CT: Praeger
Murray, Charles (1984), Losing Ground: American Social Policy, 1950-1980, New York: Basic Books
Reed, E.W., and Reed, S.C., (1965) Mental Retardation: A Family Study, Philadelphia: W. B. Saunders, p. 78
Rushton, J.P., (1999), "Secular gains in IQ not related to the g factor and inbreeding depression unlike Black-White differences: A reply to Flynn," Personality and Individual Differences, 26, p.381-389
Snyderman, Mark, and Rothman, Stanley (1988) The IQ Controversy, the Media, and Public Policy, New Brunswick: Transaction Books
Van Court, Marian (1983) Unwanted births and dysgenic reproduction in the United States, The Eugenics Bulletin, Spring, 1983, www.eugenics.net
Van Court, Marian and Bean, Frank (1985), Intelligence and Fertility in the United States: 1912 to 1982, Intelligence 9, p.23-32, www.eugenics.net

+=+=+=

'Germanische Neue Medizin' ALS FOLIE A DEUX

Kankerwaanzin in het extreemrechtse milieu, de rare zaak van kankergoeroe R.G.Hamer en de GNM

Folie a deux, wat letterlijk betekent "een gekte gedeeld door twee personen", is een psychiatrische aandoening waarbij de symptomen van een psychose, en dan vooral paranoia en onmogelijke en onjuiste opvattingen, worden overgebracht van één oorspronkelijke persoon naar een andere persoon of soms meerdere andere personen. Als er meer dan twee begoochelden zijn, dan spreken we bijvoorbeeld over *folie à trois* (gekte van drie) of *folie à plusieurs* (gekte van velen). Deze psychiatrische afwijking komt vooral voor als de personen die aan het syndroom lijden zich nogal isoleren van de gewone maatschappij. *Folie imposée* is de omstandigheid waarbij een persoon als initiator de betreffende waan vormt tijdens een psychose en deze dan overbrengt op andere personen, die zelfstandig niet tot deze betreffende waan zouden zijn gekomen.

De GNM als folie à deux

Nu wil het geval dat vooral Duitsland vruchtbare grond is voor zulke massapsychosen, en dan vooral het extreemrechtse milieu in Duitsland, en ook wel elders, door de isolatie van dat milieu van de algehele maatschappij, en vooral het grote wantrouwen ten opzichte van de gevestigde orde en gevestigde autoriteiten. Vele Duitsers zijn getraumatiseerd vanwege de voortdurende Holocaustpropaganda en weten niet meer wat voor en achter is. Velen willen de realiteit verdringen. Normale mensen zouden met de Holocaust geen problemen hebben, want de Amerikanen, Engelsen, Nederlanders, Russen, Chinezen, Mongolen en zo voorts liggen ook niet wakker van de door hun regeringen veroorzaakte genociden. De standbeelden van Ghengiz Khan en Bomber Harris bewijzen de trots van regering en bevolking op genocidale militaire leiders. Genocide is een normaal deel van het algemeen menselijk patroon, en wie niet 24 uur aan indoctrinatie wordt blootgesteld zal het aan de reet roesten of Adolf Hitler nu 6 miljoen of 60 miljoen of 6 miljard Joden naar de eeuwige diamantvelden heeft laten deporteren. *De Talmud* leert ons dat in de regeringsperiode van de Romeinse keizers Vespasianus, Titus, Domitianus, Nerva, Trajanus en Hadrianus (medio 70-138) wel 4 miljard Joden werden gedood (dat is 4.000.000.000 Joden dus), en wel 16 miljoen Joodse kinderen in Joodse boekrollen werden verbrand. Gaan we nu alle aquaducten afbreken en ons alfabet veranderen vanwege een paar miljard dode Joden? Gezonde mensen slapen op twee oren, ondanks de door allerlei democratisch gekozen parlementen en rechtbanken historisch-wetenschappelijk bevestigde massamoord op 4 miljard uitverkorenen. Filmbeelden van de Romeinse legioenen die als beesten tekeer gaan tegen 16 miljoen Joodse kinderen doen mij mijn maaltijd niet minder smaken. We schenken nog maar eens een glas Lambrusco in om één en ander feestelijk te beklinken. Wie zijn wij om wettelijk bevestigde waarheden te betwijfelen? (U begrijpt hopelijk deze lichte speelse humor). Maar als van 's morgens vroeg tot 's avonds laat wordt herhaald dat het allemaal zo erg is, dan worden de geïndoctrineerde mensen vanzelf waanzinnig.

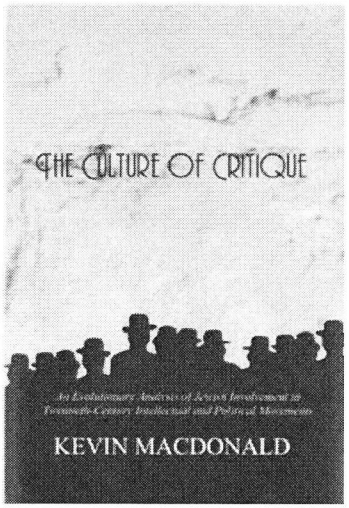
Aldus komen allerlei maffe en duidelijk onjuiste denkbeelden tot grote bloei onder mensen die de waarheid willen ontkennen, in de zin dat er allerhande sekten rond bedrieglijke goeroes ontstaan. Soms volkomen ongevaarlijk, zoals de club van dissidente Mediëvist Heribert Illig die ontkent dat de Middeleeuwen bestonden (althans grosso modo de periode 640-910), doch soms ook gevaarlijk, zoals in geval van kankergoeroe Ryke Geerd Hamer, die zijn volgelingen aanraadt om de normale geneeskunde te mijden omdat deze normale geneeskunde een complot van de Joden zou zijn tegen de niet-Joden. Alle ziekten (ja, ALLE, niet alleen kanker) zijn volgens Hamer te verklaren uit psychische conflicten. Heeft men een fysiek probleem, en dan vooral kanker, dan moet men deze ziekte uit laten zieken, zonder verdoving dan nog, en dan komt er weer geestelijke balans, en vervolgens is men genezen. De geroyeerde arts Ryke Geerd Hamer blijkt een bekwaam profeet in de geest zoals beschreven voor andere tijden en andere sekteleiders (Jezus en Mohammed) door Herman Somers en Ernest Maes. Talloze zielepoten tuinen in de praatjes van Hamer, die tot zijn opvattingen is gekomen vanwege gesprekken met zijn overleden zoontje Dirk. Menige patiënt stierf dan ook een pijnlijke dood vanwege deze *Folie à deux*.

Dat Hamer algemeen wordt gehaat en diverse malen in het zottenkot is gesloten, verklaart Hamer uit een complot van de Joden. Nu, de biologie, medische biologie en medische wetenschappen, waarmee de psychotische theorieën van Hamer flagrant in strijd zijn, zijn niet door Joden ontwikkeld, hebben niets met Joden te maken, en grosso modo zijn Joden ook op geen enkele wijze geïnteresseerd in de gevaarlijke malloot Hamer. Hamer en zijn sekte beweren zelfs dat de Joden zelf uitgebreid Hamer's methoden gebruiken, dus uitzieken van kanker en andere aandoeningen in plaats van bestrijden met de geijkte methoden van de "*Schulmedizin*". Grotere nonsens bestaan nauwelijks, maar Hamer c.s. verklaren dan uiteraard de bezwaren weer uit het algehele wereldwijde complot van de tegenstanders, die allemaal in dienst staan van de Joden, de Vrijmetselaars, de Rooms-katholieke Kerk en de farmaceutische industrie, die allemaal bewust miljarden niet-Joden de dood injagen met bedrieglijke geneesmiddelen. Het systeem van Hamer is een gesloten systeem en ieder gat kan gestopt worden met de verklaring van het wereldwijde complot.

Het is duidelijk dat wij als Wetenschappelijke Raciale Nationaal-Socialisten weinig op hebben met Joden, Vrijmetselaars en de Rooms-katholieke Kerk, maar in dit speciale geval wassen Joden, Vrijmetselaars en de Roomschen hun handen in onschuld. Hoogstens kan men zeggen dat het Jodendom en de zaken die het voortbrengt, zoals Christendom, Islam en Vrijmetselarij, een algemeen irrationeel klimaat bevorderen, en dat deze fenomenen op hun eigen wijze een *folie à deux* zijn, een massapsychose, en van het één komt het ander. Wie in de Herdertjes van Fatima kan geloven komt gauw uit bij tarot, magnetische hangers, bestraald water en Ryke Geerd Hamer. Maar dit verwijt is indirect. Er is geen complot tegen Ryke Geerd Hamer, wel integendeel, de laksheid van de maatschappij tegen deze genocidale zot is opvallend. In de fatsoenlijke NS-staat worden zulke kwakzalvers als Ryke Geerd Hamer zonder pardon achter het prikkeldraad geplaatst, waarna euthanasie niet mag worden uitgesloten.

Andries Pretorius.

Zestien zonden van joodse perfiditeit: '*The Culture of Critique*

Onlangs herlas ik Kevin MacDonald's opmerkelijk studiewerk '***The Culture of Critique: An Evolutionary Analysis of Jewish Involvement in Twentieth-Century Intellectual and Political Movements*** (1998)', het derde deel van zijn trilogie over het jodendom, geschreven vanuit het perspectief van de evolutionaire psychologie. Dit boek zou echt vooraan de lijsten moeten staan op scholen en universiteiten. Mijn eigen ervaringen binnen de academische en de zakenwereld vallen identiek samen met MacDonald's conclusie dat het huidige intellectuele leven en politiek gevormd en gecontroleerd wordt door joden. Mijn korte academische loopbaan in een studiebereik gedomineerd door joden, bracht ook mij al snel in conflict met deze etnische groep. De joden voor de voltooiing van mijn doctoraatsthesis en nadien van mijn onfortuinlijke zoektocht naar een baan in de VS, stonden dagelijks gekenmerkt door ervaringen met de perfiditeit en het bedrog van de joden. Diegenen die deze ervaringen nog niet aan den levende lijve meemaakten of weinig weten van de geschiedenis van de joodse machtsovername van de VS zoals gedocumenteerd in de werken van MacDonald, kunnen hier onderaan enige feiten ter staving van deze theorie vinden, ongeacht hoe absurd deze op het eerste zicht mogen lijken voor de leek.

1. Joods overleven is een hier-en-nu kwestie. Joodse spiritualiteit is een oxymoron. De jood gelooft dat zijn bestaan op deze aarde gericht is op het genieten van het heden, en hij zal geen enkele niet-jood daarvan laten meegenieten. De jood heeft geen gevoel van persoonlijke eer. Hij is ervan overtuigd dat het doel alle middelen heiligt en zal daarom alle wapens inzetten om zijn doel te bereiken, ongeacht hoe verraderlijk of oneerlijk.

2. De jood, als lid van het Uitverkoren Volk, verdeelt de mensheid in joden en niet-joden. De affiniteit van de ene jood voor de andere, transcendeert alle grenzen van nationaliteit, cultuur, sociale achtergrond en taal. Clintons voormalige minister Robert Reich beschreef zijn eerste treffen met medejood en voorzitter van de Amerikaanse nationale bank, de Federal Reserve, Alan Greenspan als volgt: "*We hadden elkaar nog niet eerder getroffen, maar ik wist direct wie hij was. Eén blik, één zin en ik wist direct waar hij vandaan kwam, hoe hij opgegroeid is, waar hij zijn ideeën vandaan heeft en zijn gevoel voor humor. Hij is New York. Hij is joods. Hij lijkt op mijn oom Louis, en zijn stem is mijn Uncle Sam. Ik voel het aan alsof we samen op ontelbare huwelijken, bar mitzvahs en begrafenissen zijn geweest. Ik ken zijn genetische structuur. Ik ben er zeker van dat wij zo'n vijfhonderd jaar geleden – misschien zelfs recenter – dezelfde voorvader hadden* ". (citaat in MacDonald, p.224). Een andere jood zegt het zo: "*de meeste joden beweren over een interpersoonlijk vriend-of-vijand detectieapparaat te hebben, dat hen in staat stelt om andere joden te herkennen, ondanks zware camouflage, terwijl ze tegelijkertijd denken dat hun joodsheid onzichtbaar is voor niet-joden*".

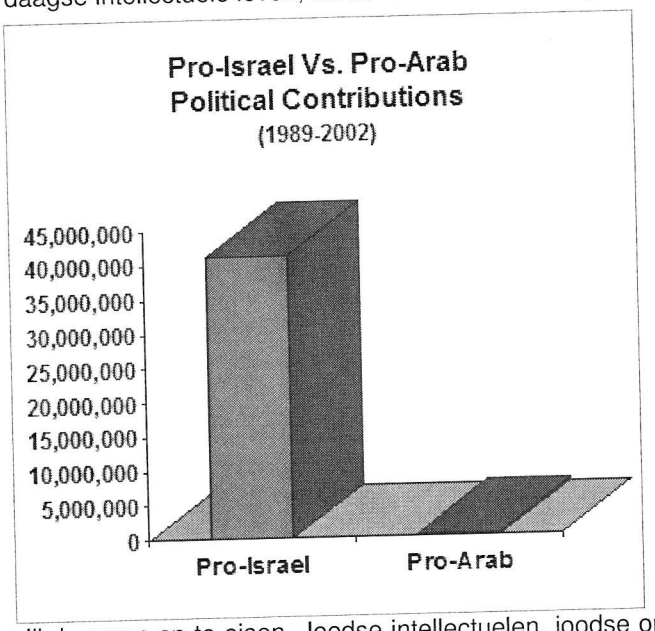
3. De diepe verbondenheid die twee joden, zelfs vreemden voor elkaar, lieert wordt gecontrasteerd door de gevoelens van aversie, wansmaak en zelfs haat die niet-joden bij hen oproepen. De oorzaak van deze gevoelens zijn religieus verklaarbaar en werden doorheen de laatste millennia Talmudisch verankerd. In recentere tijden – waar de jood zijn voormalige zelfopgelegde segregatie opgegeven heeft en zich integreerde in de niet-joodse gastlanden – beschouwt hij deze distinctie als zijnde van een morele en intellectuele aard. De niet-jood is primitief, onbeschaafd en immoreel, vaak dronken en gewelddadig. Dit blijkt uit de joodse walging voor het rurale Oekraïne in de 19e en het rurale Amerika in de 20e eeuw. Deze concepten associeert de jood automatisch met "*autochtoniteit, antisemitisme, nationalisme en fascisme, en eveneens met anti-intellectualisme en provincialisme*" (citaat in MacDonald, p.222).

4. Het voornaamste gedeelte van zijn verblijf in Amerika bestond het leven van een jood uit vermomming en misleiding. Joseph Sobran schrijft zo over die joden die: "*hun grenzen heimelijk verdedigen en oneerlijk met niet-joden omgaan. Raymond Chandler observeerde dat ze onderling als joden herkend willen worden, maar niet als jood herkend willen worden onder niet-joden. Ze willen hun eigen belangen doordrukken, terwijl ze pretenderen geen belangen te hebben, daarbij het defensieve mechanisme van "antisemitisme!" te pas en te onpas gebruikend. Chandler vergeleek hen met mensen die weigeren hun echte naam op te geven, maar toch op alle feestjes uitgenodigd willen worden.*" (citaat, in MacDonald p.103). Aangezien ikzelf meermaals getuige ben geweest van de meest groteske complotten van identiteitsmaskerade, kan ik bevestigen deze particuliere eigenschap het meest repulsieve te ervaren. MacDonald schrijft over joods "zelfbedrog" als gedragspatroon doorheen de eeuwen en uitgerekend deze vorm van joodse zelfbedrog bespeurt hij in de joodse beschrijving van joodse identiteit, in hun verklaring van de oorzaken en de aard van antisemitisme, in hun verklaring over hun economische en politieke successen, etc. (p.242). Eén jood beschrijft het gedrag van zijn familie als volgt: "*...tweevoudig vertonen van één gezicht voor de buitenwereld en een ander voor de stam..., de overtuiging van vervolgd te worden en speciaal voorbeschikt te zijn, het gevoel van morele superioriteit jegens de numeriek sterkere gojim.*" (citaat, MacDonald p.71).

5. Bedrog overkoepelt elk aspect van de joodse verhoudingen met niet-joden. Dit is overduidelijk in de meeste intellectuele en politieke bewegingen in de VS die door joden beïnvloed worden. Deze bewegingen worden vaak als "universalistisch" afgeschilderd, in contrast met de niet-joodse bewegingen die intellectueel gedoemd zijn om bekrompen of nationalistisch en zelfs racistisch te zijn. Het voordeel van deze vorm van particulier universalisme – vanuit joods perspectief – is dat deze intellectuele en politieke bewegingen gelijktijdig de joodse belangen behartigen terwijl ze toch aan het bredere publiek voorgesteld worden als universalistisch. MacDonald schrijft: "*Een belangrijk streven van joodse intellectuele bewegingen sinds de 19e eeuw bestond eruit om theorieën te de-*

biteren die het belang van de sociale opdeling jood-gojim minimaliseren, terwijl ze intern voor een continuatie van een sterk uitgebouwde joodse identiteit ijveren." (p.170).

6. MacDonald biedt een scherpe analyse van de notie van joodse "waarheid" aan. Hij schrijft: "*Een fundamenteel aspect van de joodse intellectuele geschiedenis bestaat uit het besef dat er geen aantoonbaar verschil bestaat tussen waarheid en consensus. Binnen het traditionele joodse religieuze discours was "waarheid" altijd het voorrecht was van een geprivilegieerde interpreterende elite die in traditionele gemeenschappen bestond uit de geleerdengroep binnen de joodse gemeenschap. Binnen deze gemeenschap waren "waarheid" en "realiteit" niets meer dan een consensus van een aanzienlijk gedeelte van deze interpreterende gemeenschap*" (p.237), en verder: "*...de joodse religieuze ideologie was een oneindige verzameling voorstelling die elke gebeurtenis zo kunnen rationaliseren en interpreteren zodat deze compatibel zijn met de belangen van de ganse gemeenschap... Realiteit was altijd datgene wat de groep voor waar aanzag.*" (p238). Zodoende bestaan er geen universele, transcendente waarheden binnen het jodendom. Wat hen op een bepaald moment overkomt en bevoordeelt, kan altijd als "waar", "rechtvaardig", "moreel", etc gepropageerd worden. Een factor met ontzaglijk veel invloed op het hedendaagse intellectuele leven, vloeit voort uit de afwezigheid van deze universele, joodse waarheden.

7. MacDonald noteert: "*Judaïsme neigde altijd naar het incorporeren van bepaalde ideologieën die de omliggende beschavingen negatief afschilderden. Dit kon vanwege haar positie als minoritaire groep die zich voor de bewerkstelliging van haar wereldbeeld inzette*" (6). De jood aanzag het christendom en dan vooral de katholieke kerk als zijn voornaamste tegenstander en vele van de inspanningen van de joodse intellectuele leiders waren tegen dit christendom gericht. Joden hebben het christendom gelijkgesteld met fascisme (MacDonald, p.161). Een voornaam doel van de joodse politieke bewegingen bestond uit de verstoring van het bestaande status quo. Op deze manier zijn alle joodse intellectuele en politieke bewegingen eigenlijk subversief. MacDonald schrijft dat: "*...een belangrijk doel van al deze joodse intellectuele ondernemingen was erop gericht om in het ondermijnen van de bindende groepsstrategie van niet-joden, terwijl de eigen bindende groepsstrategie benadrukt werd*" (8). Onnodig om te vermelden dat over de eeuwen joden veel projecten opgezet hebben om hun aandeel van de rijkdommen op te eisen. Joodse intellectuelen, joodse organisaties en organisaties gedomineerd door joden – zoals bvb. de *American Civil Liberties Union* "*...hebben christelijke overtuigingen geridiculiseerd, in een poging de publieke steun aan het christendom te ondermijnen en te ijveren voor onbelemmerde pornografie*" (MacDonald, p.148).

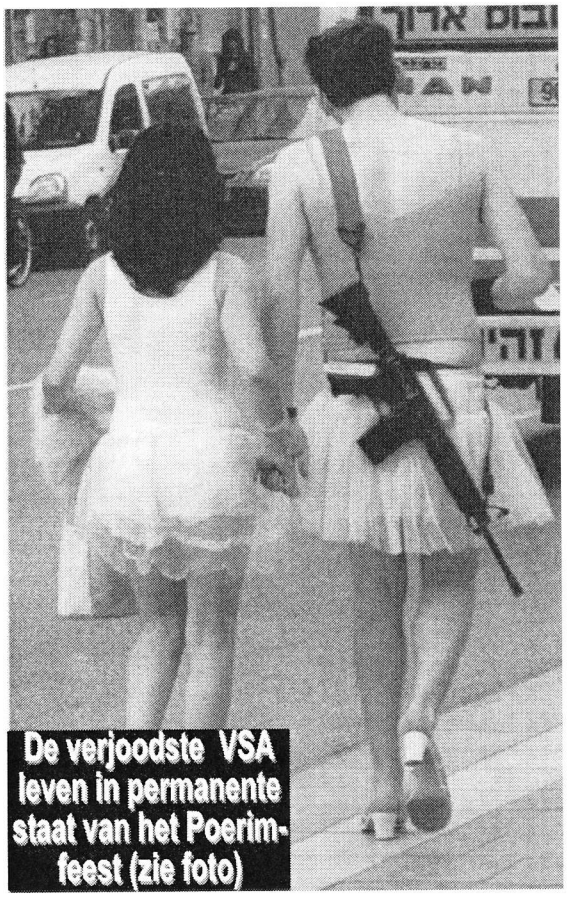
8. Met de neergang van de invloed van religie in recente tijden verschoof de joodse karakterisering van niet-joden van "immoreel" naar "pathologisch". Dit is overduidelijk uit Freuds theorieën. MacDonald toont aan dat de psychoanalyse trachtte om "*...aan te tonen dat niet-joodse groepsaffiliaties, en meer bepaald lidmaatschap van christelijke religieuze sektes, van niet-joodse nationalisme en hechte familiebanden, eigenlijk een symptoom van psychiatrische kwalen*" (p.164). En zo werd antisemitisme en elke afkeer van joden an sich als pathologisch afgeschilderd.

9. De meeste academische posities in de VS worden door joden waargenomen. Het is me niet gelukt statistieken van deze trend te verzamelen die het percentage van joden in academica zouden aantonen. MacDonald haalt een bron van 1968, die overduidelijk verouderd is. In 1968 vormden joden zo'n 20% van de faculteiten van de elite-universiteiten (MacDonald, p30). Deze stijgende joodse dominantie van de academische wereld hield een ware verschuiving in van het doel en de methodes van wetenschappelijkheid, omdat vele van de huidige joodsgestuurd academische bereiken louter propagandistisch ageren en etnische activisme voorstaan, dat dan als "wetenschappelijk" naar voren wordt geschoven. De jood aarzelt er immers niet voor om de belangen van zijn etnische groep te verdedigen.

10. De stijging van joodse invloed betekende niet alleen een toename van het aantal joden binnen universiteiten, politiek en zakenwereld, maar ook van het fenomeen van de totale recuperatie door zeer joodsgezinde niet-joden. Joden neigen ernaar om uitsluitend diegenen voor een baan aan te nemen die hun politieke, culturele en seksuele belangen dient. MacDonald citeert dan het voorbeeld van John Dewey die, hoofdzakelijk dankzij de inzet van Amerikaanse joden, opklom tot de intellectuele leider van de Amerikaanse linkerzijde (p.250). Deze afvallige baptist diende uitstekend als stroman voor de joodse belangen, die bovendien zeer *tele-geniek* overkwam op het Amerikaanse publiek.

11. Met de opgang van de joodse dominantie binnen de academische en de culturele wereld, werd er door hen door hen ontzaglijk veel invloed op het brede publiek uitgeoefend en meer specifiek op de publieke perceptie van kunst en cultuur. Vele van de huidige "grote namen" zijn gewoon joden, enkel en alleen vanwege de eindeloze p.r. steun die we verkrijgen van het joodse establishment. MacDonald citeert Truman Capote die letterlijk over een "*joodse maffia*" binnen de literaire wereld sprak (p.223). Analoog hieraan ondersteunt dit joodse establishment enthousiast joodse componisten en acteurs.

12. Gerelateerd aan de joodse controle van cultuur en academica is hun controle van de massamedia. Dit is één van de grootste successen van de joodse geschiedenis, aangezien tegenwoordig haast alle media door niet bezeten dan toch wel gecontroleerd worden. Een voorbeeld hiervan is Adam Michnik's *Gazeta Wyborcza*. Voor de neergang van het communisme in Polen in 1989 was Michnik maar de zoveelste straatarme "dissident", desondanks werd hij na verloop van luttele jaren hoofdredacteur van de grootste en meest invloedrijke Poolse krant. De 19e eeuwse joden begonnen te begrijpen welke politieke macht voortvloeide uit de media. Tegenwoordig zijn de meeste columnisten joods en prediken deze een boodschap – ongeacht of deze nu verstoken zit in een links-liberaal of neoconservatief jasje – die primair de joodse "waarden" benadrukt. Het beeld dat van de jood in de media geschetst wordt is steeds positief; de jood wordt altijd als moreel, intelligent, vindingrijk en creatief voorgesteld. Als er in de films, op televisie en in de reclame toch sprake zou zijn van een negatieve connotatie verbonden aan de fysieke verschijning van een jood, zal een knappe niet-jood hem bijstaan.

13. De jood ziet zichzelf als eeuwig slachtoffer. Hij heeft weinig respect voor de eigenlijke historische feiten, aangezien zijn rol symbolisch is. De jood staat erom bekend om zijn geschiedenis van vervolgingen notoir inaccuraat af te schilderen. Hun beschrijvingen van de 19e eeuwse "pogroms" in Centraal- en Oost-Europa, die dan door de Amerikaanse joden als duivelse propaganda benut werden, waren frequent inaccuraat of zelfs vals. Alhoewel ik in rekening breng dat de Duitse nationaalsocialisten een groot aantal joden vermoord zullen hebben tijdens WO2, kan ik echter onmogelijk het absurde zes-miljoen-cijfer geloven. Ze zijn er zelf in gefaald om de namen van deze zes miljoen vermisten aan te dragen. In elk geval is dit magische cijfer een symbolische, kabbalistische voorstelling voor het vermeende lijden van de Oost-Europese joden dat reeds tijdens WO1 benut werd.

14. De joden hebben hun vermeend lijden van tijdens WO2 commercieel en cultureel geëxploiteerd als een nieuwe vorm van een seculier geloof. Ironisch genoeg beklijven ze deze boodschap als "universeel" en "eeuwig", maar kunnen ze begrip noch duiding aanvaarden voor het lijden van al die andere volkeren tijdens die oorlog. Alhoewel de Amerikaanse belastingsbetalers nooit musea opgericht hebben voor de nagedachtenis van de decimering van de Amerikaanse Indianen, noch voor de nagedachtenis van de slavernij, hebben ze desalniettemin voor de bouw van tientallen Holocaust tempels die van een joodse agenda getuigen, moeten opdraaien. Quid bono?

15. Joden verkiezen het om hun belangen middels samenzwering en bedrog na te streven, in plaats van door onderhandelingen. Ze hebben niet de minste complexen omtrent hun akkoorden met hun vijanden. Over twee millennia zijn hun tactieken weinig veranderd, zoals bewezen wordt door deze passage die hun daden na de Wederopstanding beschrijft: "*Toen zij onderweg waren, zie, enigen van de wacht kwamen in de stad om de hogepriesters al het gebeurde te berichten. En in een vergadering met de oudsten kwamen zij tot een besluit en zij gaven de soldaten veel geld en zij zeiden: Zegt, zijn discipelen zijn des nachts gekomen en hebben Hem gestolen, terwijl wij sliepen. En indien dit te stadhouder ter ore komt, wij zullen het in orde brengen en maken, dat gij buiten moeite blijft. En zij namen het geld aan en deden als hun gezegd was. En dit gerucht is onder de joden verbreid tot heden toe.*" (Mattëus, 28: 11-15).

16. De meeste (hoewel niet alle) joden behouden zich een dubbele loyaliteit: eerst jegens Israël en de joodse belangen en ten tweede jegens hun gastland. Volgens de traditionele joodse gebruiken van bedrog en list wordt deze dubbele loyaliteit maar heel zelden publiekelijk ten berde gebracht, tenzij voor de verkiezingen. Eén resultaat van de joodse politieke invloed zijn uiteraard de miljarden Amerikaanse dollars die aan Israël geschonken worden. Generatielang was Israël economisch afhankelijk van anderen. De laatste jaren is deze financiële afhankelijkheid enkel maar toegenomen, ten nadele van Amerika en de EU, ongeacht het feit dat meer en meer mensen hun ogen openen voor het unieke karakter van de joodse entiteit: haar geïnstitutionaliseerd racisme en militarisme. Amerika is Irak binnengevallen om de Israëlische belangen te dienen. Niet-joodse Amerikanen zullen zwaar boeten voor de dubbele loyaliteit van "hun" joden.

Ik kan Kevin MacDonalds trilogie over het judaïsme enkel maar aanraden. Ik zal hier afsluiten met een citaat van Walter Kerr: "*Wat we sinds de Tweede Wereldoorlog allemaal meegemaakt hebben, komt omdat de Amerikaanse gevoelswereld half-joods geworden is, misschien zelfs joodser dan wat dan ook...De belezen Amerikaanse geest denkt zelfs op een joodse wijze. Zo werd hem aangeleerd en zo voert hij het uit. Na de entertainers en de schrijvers, kwamen de joodse critici, politici, theologen. Critici, politici en theologen zijn beroepsmatig nu eenmaal 'vormers'; ze bepalen hoe we de wereld ervaren*". (p.243).

Stojgniev O'Donnell (Iers-Amerikaans BBET-redacteur vanuit Pools exil).

Vlaanderen en de christelijke kerken in het Derde Rijk

In Vlaanderen doet zich sedert het ontstaan van de Belgische staat (1830) een opmerkelijk verschijnsel voor m.b.t. de christelijke gezindheid. Parallel daarmee betreft het met name zijn culturele zelfstandigheid binnen deze Belgische Staat, waarvan het begin een duidelijke houding tegenover Vlaanderen innam: "*La Belgique sera latine ou ne sera pas*". Vlaamse "nationalistische gevoelens" ontstonden vooral tijdens de tweede helft van de XIXe eeuw en waren zowel thuis in christelijke (Verriest, Gezelle, Rodenbach, David ...) als in niet-christelijke kringen ("'t Zal wel gaan", een liberale beweging). Wie zich formeel afzette tegen deze stromingen en dat tot midden de XXe eeuw volhield, was de katholieke tak van de christelijke kerken: Gezelle, Daens en vele anderen waren er het slachtoffer van. In de XXe eeuw zette deze houding zich vooral door i.v.m. de Vlaamse bewustwording aan het IJzerfront 1914-1918 en de opvolging daarvan, die leidde tot het ontstaan van het Vlaams Nationaal Verbond na de fameuze katholieke slogan "*De ziel van 't kind*" en het verbod op het AKVS (Algemeen Katholiek Vlaams Studentenverbond) te hebben doorstaan. Bijna Rooms ex-cathedra werd het Nederlands als een voor hogere studies ongeschikte taal verklaard door het hoogste gezag van de katholieke kerk in het land. Jarenlang heeft men het in de Leuvense katholieke universiteit met de "Vlaamsche Leergangen" moeten doen, omdat het hoogste katholiek gezag weigerde het principieel Nederlandstalig karakter van een in het Vlaamse land bevindende universiteit te erkennen. Het is maar sedert 1932 dat de Universiteit van Gent ècht vernederlandst werd, nadat de "*von Bissing*"-Vlaamse universiteit tijdens WO I onder de Duitse bezetting was ontstaan. De initiatiefnemers van deze vernederlandsing werden na de oorlog zwaar vervolgd, gebroodroofd en bestraft. De gebeurtenissen en de details daaromtrent incluis de geschiedenis van dr. August Borms kan men in de geschiedenisboeken onder het trefwoord "Vlaanderen's ontvoogdingsstrijd" nalezen.

Al die tijd deelde de kerk deze strijd niet, maar stelde zich, tegen "de macht" aanleunend als katholieke zuil, tegen het Vlaamse ("volks-")nationalisme op. Wel werd enigszins de zogenaamde "vlaamsgezindheid" van de lage clerus gedoogd ("la Flandre des petits vicaires"). Het feit, dat Vlaanderen tweemaal het Duitse Rijk ter hulp vroeg, is dus eerder een rechtstreeks gevolg van het verleden dan wel een breuk met de traditie, zoals de belgicisten en sommige duitshaters-politici als Hugo Schiltz de toenadering met het Duitse Rijk (voor ons met de Oostfrontvrijwilligers als hoogste vorm van verbondenheid) proberen voor te stellen.

Zowel tijdens als na de WO II vond men de kerk als basisinstrument tegen het volksnationalisme: weigeringen tot kerkelijke plechtigheid bij begrafenissen, of herdenkingsplechtigheden ter nagedachtenis van gesneuvelde Oostfrontstrijders, weigeringen tot genadeverzoek met open haatverkondigingen, ten tijde van de doodvonnissen aan de lopende band, van het toenmalige hoofd van de kerk in België, met name monsignore van Roey, incluis de zwijgende tot openlijke steun ten gunste van de illegaliteit, vulgo "weerstand" geheten en de algemene veroordeling van de Oostfrontstrijders, het zwijgen inzake vervolgingen, resp. terechtstellingen van b.v. dr. Speleers, Vindevogel, Irma Laplasse, enz. of zelfs van hun eigen troepen als Dom Modest van Assche of Cyriel Verschaeve en het zwijgen over de moorddadige en blinde terreur van de illegalen enz. Heden ten dage verklaart het huidige hoofd van de kerk in dit land, monsignore Danneels, dat hij van de repressie na WO2 niet zoveel weet...

En dan doet er zich iets onbegrijpelijks voor: niettegenstaande de volgehouden en uitgesproken maximale vijandschap te hunnen opzichte, bleven en blijven zelfs Oostfrontvrijwilligers bepaalde herdenkingen stofferen met christelijke rituelen als "missen" en "homilie's" als het ware de laarzen van hun eigen beulen kussend.

Ook in de nationaal denkende politieke systeempartijen blijft deze verblinde verknochtheid aan de beul bestaan, althans wijst men Jahwe (ofte Jehova) en zijn kerk niet eenvoudig de deur, integendeel. Zij vinden, dat deze kerk tot de eigenheid van het Vlaamse volk behoort. Men moet zich afvragen waarom veel van die lieden zich opstellen tegen de eveneens door dezelfde Jahwe (of Jehova zo je wil) opgerichte mohammedaanse versie van de openbaringsgeloof dat jodendom, islam en christendom verenigt.

In andere landen is de geschiedenis van de christelijke tak van de openbaringsgodsdienst verschillend verlopen, zij het dat de jaren- en soms decennialange godsdienstoorlogen, de brandstapels, de excommunicaties, de Inquisitie, de waanzin (heksen), de uitmoording van hele volkeren met de bijbel in de hand (Katharen, Tasmaniërs, Indios...), samengevat een institutionele onverdraagzaamheid, regel zijn als de kerk de macht in de hand heeft. Daartegenover predikt zij verdraagzaamheid als zij die niet heeft.

De laatste grote botsing volk/christelijk systeem had plaats na de nederlaag van de Derde Rijk. Daarover nu een aantal overwegingen: (vertaling)

Voor en tijdens WO2 werd het Amerikaanse volk met een niet aflatende gruwelpropaganda tegen het Nationaalsocialisme bedolven, als werden de kerken in de Duitse Rijk gesloten en de predikers achter tralies gezet. Een ander luik van deze propaganda belasterde het Rijk als "het meest goddeloze land" van de wereld...

Feit is echter dat tijdens het bewind van Adolf Hitler geen kerken werden gesloten, maar er per jaar, meer kerken werden gebouwd dan ooit tevoren. De subsidies aan de kerken werden van jaar tot jaar verhoogd; het Nationaalsocialisme als succesrijk economisch systeem maakte zulks zonder veel moeite mogelijk. De toelagen voor het jaar

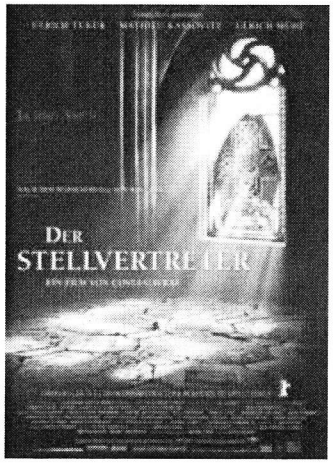
1933 bedroegen nagenoeg 130 miljoen Reichsmark, in 1934 waren het al 170 miljoen, in 1935 250 miljoen, in 1936 320 miljoen. In 1937 konden 400 miljoen en in 1938 konden 500 miljoen Reichsmark aan toelagen worden verstrekt, zonder dat er enige sprake was van vorming van schuldenlast (1).

In paragraaf 24 van de Nationaalsocialistische wet op de kerkelijke aangelegenheden leest men:
"*Wij bevelen vrijheid voor alle godsdienstrichtingen van de staat, inzover zij geen "gevaar voor de Staat betekenen en niet tegen de moraal en gezindheid van het "Germaanse ras indruisen. De partij bekent zich tot een positief christendom, maar "bindt zich niet in geloofszaken aan een bepaalde belijdenis. Zij bestrijdt de joods-"materialistische geest om ons heen en is er van overtuigd, dat onze natie slechts kan "genezen volgens het beginsel van algemeen belang gaat voor eigen belang.*"

In het Rijksconcordaat dat op 20 juli 1933 – slechts enkele maanden na de zogenaamde machtsovername – tussen het Vaticaan en het Nationaalsocialistisch geregeerde Duitse Rijk was ondertekend, werden de godsdienstige rechten op vrijheid bepaald. Bovendien kreeg de kerk het recht op door de staat onbeïnvloede ambtsbenoemingen binnen de kerk, zekerheid voor belijdenisscholen, godsdienstonderwijs als gewoon leervak, het behoud van theologische faculteiten aan de hogescholen en de bescherming van katholieke verenigingen. Deze zuivere, met aparte elementen samengestelde opsomming heeft niets te doen met enige idee, dat men als christen niet buiten de saamhorigheid tot het Duitse volk stond, maar juist als christen zijn handelen aan en voor zijn volk voor (hun) "God" te verantwoorden heeft. En dat betekent omgekeerd, dat het volk zijn binding aan elk van zijn leden had, christen of niet. Adolf Hitler, zelf van katholieken huize, verklaarde ooit, dat het christendom de basis van de Duitse moraal was. (2)

Na de ondertekening van het Rijksconcordaat loofde de voorzitter van de bisschoppenconferentie, kardinaal dr. Adolf Bertram, Hitler hooggestemd. Hij verzekerde de hoogvereerde heer Rijkskanselier "*dat de kerk haar krachten in trouwe gehoorzaamheid aan de leidende autoriteiten zou inzetten en zou meehelpen om zegerijk het welzijn van volk en vaderland te ontplooien*". Deze wel hymnische verering en verheerlijking onderstreept de brede instemming, die Adolf Hitler ook in kerkelijke kringen genoot.

Onmiddellijk na WO2 veranderde alles plotseling. In theologische kringen werd voortaan elke periode van de Duitse geschiedenis onmiddellijk in vergelijking met van Adolf Hitler geïnterpreteerd en met duidelijk pedagogische bedoelingen voor het volk voorgeschoteld. In zijn publicatie "*Auch die Kirche verrät die Nation?*" schrijft Werner Petersmann op p.78 (vertaling): "*Om te beginnen is de kerk*

na 1945 gevoelig en in deze gevoeligheid bijzonder kwetsbaar, ja genageld vóór de nationalistische catastrofe van onze geschiedenis, zoals het konijntje vóór de slang. Met eigen boetvaardige beoordeling wordt zij tegelijkertijd prijsgegeven aan de beoordeling van de westelijke en vandaag ook van de oostelijke geallieerde propaganda. De superieure weg van een kritische zakelijke beoordeling vindt zij niet. Zo wordt de huidige agressieve tijdgeest gecorrigeerd noch religieus verdiept. Dat gebeurt in aanvallen en ook in principiële "uiteenzettingen. En het gebeurt niet alleen in een bewust betrokken eenzijdigheid, "maar precies in groepsverband: in een uitgesproken dweperij met bodemloze "schuldigheid."

De beruchte verklaring van de raad der evangelische kerken in het Duitse Rijk tegenover de vertegenwoordigers van de oecumenische Raad der Kerken weerspiegelde ondubbelzinnig de houding van de kerken nà de oorlog. Zij luidt o.a.: "*Met grote smart zeggen wij: door ons is oneindig leed aan veel volkeren en landen toegebracht. Wat wij in onze kerkelijke gemeenten meermaals aan getuigenis afgelegd hebben, spreken wij nu in naam van de hele kerk uit. Wel hebben wij heel de tijd gedurende jaren in naam van Jezus Christus tegen de geest gestreden, die in het Nationaalsocialistische geweldregime zijn vreselijke uitdrukking gevonden heeft; maar wij klagen onszelf aan, dat wij niet moediger bekentenis afgelegd, niet vrolijker geloofd en niet laaiender bemind hebben.*"

De vraag wordt daarmee gesteld: wanneer eigenlijk hebben de kerken gehuicheld? Vóór of na de 8e mei 1945? Het antwoord is: Wanneer het om de (aardse) belangen van de kerken ging of gaat en die bestonden en die bestaan altijd, huichelen en hebben zij altijd gehuicheld. En zij huichelen verder tot op de dag van vandaag. (einde vertaling)

Precies daarom is het niet te begrijpen, waarom er nog steeds ooit met open vizier strijdende Oostfront- en Westfront- en Thuisfrontvrijwilligers de huichelaars de hielen blijven likken en in hun herdenkingsbijeenkomsten zich door het inschakelen van de rituelen van hun vijanden, deze "*Dunkelmänner unserer Zeit*" als hun meerderen onderdanig, als schuldige zondaars en als slaven erkennen.

Summa summarum: de Europese volkeren – en er wordt geen uitzondering gemaakt tussen Germaanse of Latijnse volkeren – hebben door de schuldige misleiding van de christelijke tak van de openbaringsgodsdienst zich op dit ogenblik te verweren tegen de ondergang, zoals zij nu gekneld zijn tussen de agressieve andere takken ervan, met name jodendom en islam enerzijds en het christendom, dat er niet ver van zieltogend bij staat op de puinhoop, die het zelf heeft geschapen, anderzijds.

Alter Fronthase.

PS: Deels zijn bovenstaande overwegingen overgenomen van "*Die Kirchen im Dritten Reich*", een bijdrage van H. Schmitt-Margon, in "*Der kleine Scheinwerfer*" van december 2003 verschenen.

Voetnoten van de vertaler

1. Tegelijkertijd werd de "gezindheid" 'katholiek', 'evangelisch' of 'gottgläubig' in *Personalausweis* of het *Soldbuch* van de soldaten opgenomen, het Nationaalsocialisme de gezindheid "atheïst" niet erkennend. Steller, toen eerder 'heiden', heeft het met "gottgläubig" in zijn *Soldbuch* altijd moeilijk gehad!
2. Tevens werden de heidense strekkingen als die van Ludendorff's echtgenote ("*Bund für Gotterkenntnis*") of anderen verboden. Eén en ander is mogelijk te verklaren door het feit, dat in de voorbije verkiezingen, waarna de machtsovername volgde, nog ongeveer de helft van de uitgebrachte stemmen voor de "linkse" partijen stemde. Door de christenen formeel te erkennen, kon een mogelijke weerstand uit die hoek omgezet worden in "steun". In dat geval was het Nationaalsocialisme dus niet helemaal vrij van een zeker opportunisme. Maar ook zuiver staatkundig gezien lag het voor de hand, dat indien de linkse richting – zeg maar het ruwe communisme van Thälmann, Rosa Luxemburg en anderen van dat slag – geen partner konden zijn, alleen het christendom het kon zijn, zij het dat die woestijngodsdienst-met-internationale-trekken zich "nationaal" moest leren gedragen.

Nationalistische Film

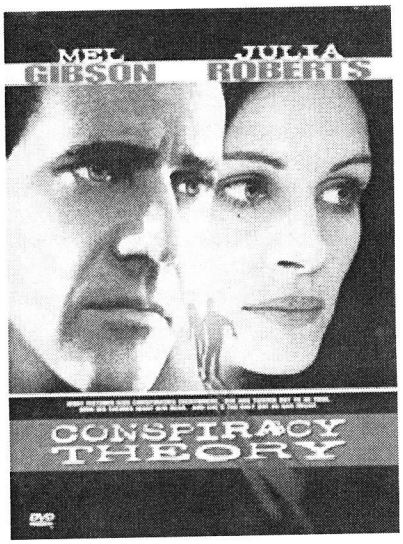
Michael Collins

1996, Geffen Pictures, regie: Neil Jordan, met: Liam Neeson, Aidan Quinn, Stephen Rea, Julia Roberts,...

Zelden zijn de films die nationalisten en hun zaak gunstig gezind zijn. Nog zeldzamer zijn de films die de nationalistische militanten inspireren. '*Michael Collins*' is er zo een! De film vangt aan bij het neerslaan van de Paasopstand in het bezette Ierland en daarmee het besef van het falen van de conventionele oorlogsmethoden tegen zulk een oppermachtige vijand, nl. het Britse Rijk. Michael Collins maakt deel uit van de 'Provisional Government of Ireland' en pleit voor een terroristische aanpak door bvb. alle volksverraders die de Britse bezettende troepen ondersteunen symbolisch neer te schieten. Hier wordt hij tegengesproken door Eamon de Valera die zijn hoop aanvankelijk ziet in Wilsons verklaring van zelfbestemmingsrecht der volkeren. Het verhaal van Michael Collins dat simultaan loopt aan de heropstanding van het Ierse volk, toont ons een groot aantal lessen: hoe de vijandelijke staat infiltranten uitstuurt, de gezinnen van nationalisten terroriseert,... en vooral dat geen enkel middel geschuwd moet worden in een zo verheven strijd. Enig minpunt is de ietwat negatieve afschildering van E. de Valera. Dit misschien vanwege het feit dat deze de diplomatieke contacten met het III.Rijk nooit onderbroken heeft en als enige regering officiële condoleances stuurde na de vrijdood van Adolf Hitler? Wie zal het zeggen? Deze film hoort net zoals '*Braveheart*' in de top10 van de meest nationalistische naoorlogse films en is qua thematiek dé perfecte opvolger van de Duitse Tobis-film '*Mein Leben für Irland*'!

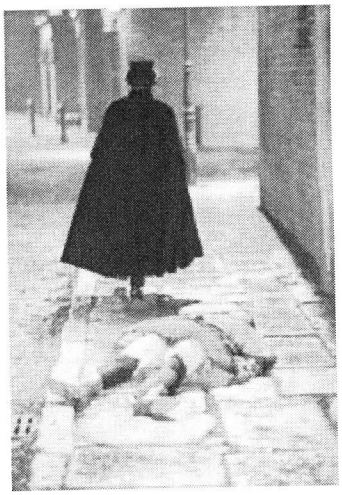
Conspiracy Theory

2000, met: Julia Roberts, Mel Gibson,...

'Conspiracy Theory' is een uiterst leuke film waarbij een heleboel geheimen over de Amerikaanse politiek onthuld worden. Mel Gibson is een taxichauffeur die op het eerste gezicht lijdt aan vervolgingswaanzin. Hij is een bodemloos vat van allerlei obscure theorieën over regeringssamenzweringen, vrijmetselaarsintriges,... Spelend worden hier allerlei feiten onthuld, o.a. dat J.E.Hoover 33'ste Graad vrijmetselaar is, dat het militair-economisch complex waar Eisenhower van gruwde een concurrentieslag voert met andere lobby's, dat de VS-regering hersencontrole op bepaalde personen toepast, e.d....
Al snel blijkt hij gelijk te hebben met één van zijn theorieën als de Amerikaanse Stasi hem op klare dag ontvoert om uiteindelijk bewerkt te worden met hersencontroleerbare substanties.
Er blijven weliswaar een aantal clichés in verwerkt, zoals de overbodige liefdesperikelen, het feit dat er ook zoiets bestaat als "integere" (sic) veiligheidsdiensten die het goed menen (met een haast volledige negerbezetting!), maar al bij al is het niet alleen een spannende, maar bovenal informerende film over hoe ver de staat tegenwoordig kan gaan en inderdaad ook gaat om hun eigen politiek en economisch status-quo te bestendigen. Een must voor iedereen die nog twijfelde aan het hoge 1984-gehalte van de Westerse samenlevingen, en ook voor iedereen die dat reeds wist!

From Hell

2000, met: Johnny Depp,...

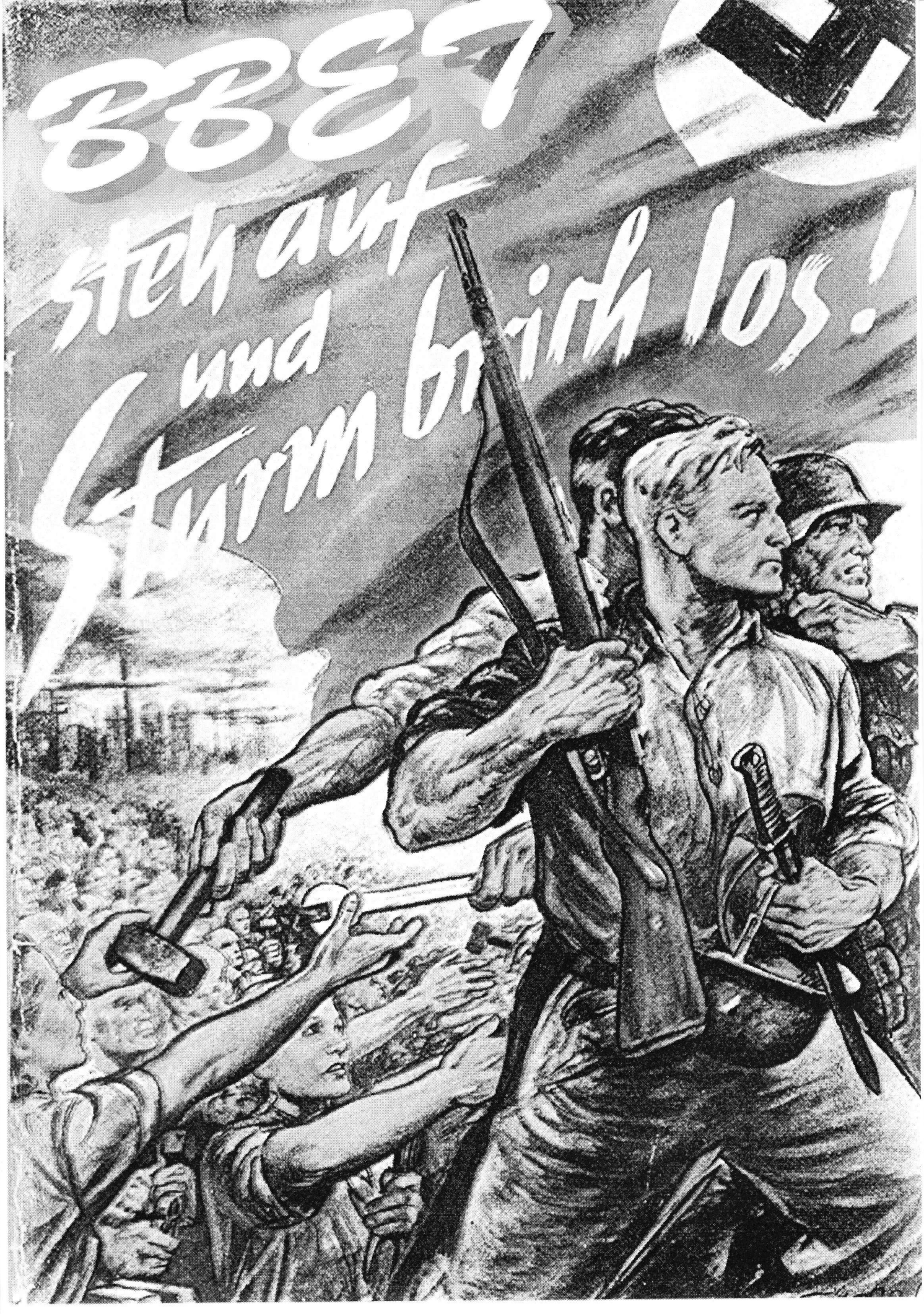
'From Hell' is een historische film die vanuit zeker oogpunt als één van de weinige recente politiek incorrecte films kan tellen. Waarschijnlijk omdat geen enkele nazaat van Abraham meewerkte aan de film dat de geschiedkundige waarheid zo nauw benaderd kon worden! Londen, 1888, Whitechapel-district, één van de volkswijken waar de decadentie welig tiert, wordt geteisterd door een reeks uiterst brutale en wrede moorden op prostituees, die door de pers toegeschreven zullen worden aan de onbekende 'Jack the Ripper'. Inspecteur Abberline (Johnny Depp) geldt er als een soort van Aleister Crowley die onder invloed van opiumderivaten allerlei visioenen krijgt over de moorden. Zijn onderzoek zal hem leiden tot de meest geheime genootschappen die de ganse Engelse elite schijnen verbonden te hebben. De vinger wordt al snel naar de vrijmetselarij gewezen, aangezien zowel de moorden als de verminkingen geschiedden conform aan de maçonnieke rituelen, zeer tot ongenoegen van de politiecommissaris, de aristocratie, het Hof,...die allen met vlees en bloed verbonden zijn aan de judeomaçonnerie. Deze film is wat '*Der ewige Jude*' voor het wereldjodendom is, aangezien de toeschouwer onverbloemd de vrijmetselarij, inclusief al haar sinistere rituelen, leert kennen. Zelden hebben we zoveel genoten van een commerciële film van een dermate hoog ideologisch en historisch beschouwend gehalte!
Een paar spreeuwen maken geen lente, maar als deze evolutie zich blijft voortzetten, moet het mogelijk zijn de spiraal van onwetendheid te doorbreken.

Alarik Potgieter.

Der Schoß der Frau,
aber auch ihre Denkart und Gesinnung
haben am Auf und Ab der Geschlechter,
am Auf und Ab des Staates mehr Anteil
als die Fähigkeiten und Unfähigkeiten
der Männer.

Kinderreichtum
ist das Kennzeichen der adligen Frau.

Die Frau
kann ihrer Natur nach sich niemals
vollkommen von ihrem Geschlecht trennen.
Sein und Wesen
der Frau bleibt immer das, was Gott in den
Mittelpunkt ihres Daseins gerückt hat:
Empfängnis und Zeugung.

BBC
steh auf
und kämpf mit los!